

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2013 roku

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Krawiec
Sędziowie:	SA Edward Stelmasik (spr.) SA Wiesław Pędziwiatr
Protokolant:	Aldona Zięta

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Beaty Lorenc - Kociubińskiej

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2013 roku

sprawy **K. Z. (1)**

oskarżonego z art. 158 § 3 k.k.; art. 281 k.k.; art. 278 § 1 k.k.; art. 224 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

K. S. (1)

oskarżonego z art. 158 § 3 k.k.; art. 281 k.k.; art. 278 § 1 k.k.; art. 291 § 1 k.k.; art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

R. C. (1)

oskarżonego z art. 158 § 3 k.k.; art. 278 § 1 k.k.; art. 278 § 1 k.k.; art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

A. D. (1)

oskarżonego z art. 158 § 3 k.k.; art. 281 k.k.; art. 280 § 1 k.k.; art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora w stosunku do wszystkich oskarżonych oraz apelacji oskarżonych K. Z. (1), K. S. (1) oraz R. C. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 1 sierpnia 2012 roku sygn. III K 146/12

I. zmienia zaskarżony wyrok:

1) **co do oskarżonych K. Z. (1), K. S. (1), R. C. (1) i A. D. (1) w zakresie czynu zakwalifikowanego jako występki z art. 158 § 2 k.k. w ten sposób, że:**

a) precyzuje opis tego czynu przez przyjęcie, iż obrażenia które spowodowali oskarżeni nie spowodowały zgonu pokrzywdzonego C. S. (1) lecz skutkowały ciężkim uszczerbkiem na jego zdrowia w postaci choroby realnie zagrażającej jego życiu;

b) podwyższa kary pozbawienia wolności wymierzone tym oskarżonym:

- K. Z. (1) do 4(czterech) lat i 6(sześciu) miesięcy;

- K. S. (1), R. C. (1) i A. D. (1) do 3(trzech) lat i 6(sześciu) miesięcy, stwierdzając że w następstwie tej zmiany straciły moc orzeczenia o karach łącznych wymierzonych oskarżonym;

2) co do oskarżonych K. Z. (1), K. S. (1), R. C. (1) i A. D. (1) w ten sposób, że uchyla wszystkie orzeczenia podjęte wobec nich na podstawie art. 69 k.k. i art. 70 k.k. o warunkowym zawieszeniu wykonania wymierzonych kar pozbawienia wolności,

3) co do oskarżonych K. Z. (1), K. S. (1), R. C. (1) w zakresie czynu opisanego w pkt 4 części wstępnej, w ten sposób, iż ustala że skradziony P. L. (1) telefon komórkowy miał wartość 150 zł i za wykroczenie to wymierza oskarżonym na podstawie art. 119 § 1 kodeksu wykroczeń kary po 10(dziesięć) dni aresztu;

4) co do oskarżonego K. Z. (1) w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie XXI części rozstrzygającej odnoszącego się do czynu z punktu 11 części wstępnej wyroku w ten sposób, że wymienionego oskarżonego uznaje za winnego tego, że w miejscu i czasie jak wskazane w punkcie 11 części wstępnej uderzył i przewrócił M. G. (1) powodując obrażenia naruszające czynności ciała tej pokrzywdzonej na okres nie przekraczający 7 dni, to jest za winnego czynu z art. 157 §2 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 6(sześciu) miesięcy pozbawiania wolności;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. na podstawie art. 85 k.k. art. 86 § 1 k.k. i art. 63 §1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonym niniejszym wyrokiem oraz zaskarżonym wyrokiem i orzeka wobec nich kary łączne:

- K. Z. (1) 5(pięć) lat i 6(sześć) miesięcy pozbawienia wolności z zaliczeniem tymczasowego aresztowania od 28 września 2011 roku do 6 lipca 2012 roku,

- K. S. (1) i A. D. (1) po 4(cztery) lata i 6(sześć) pozbawienia wolności z zaliczeniem tymczasowego aresztowania od 29 września 2011 roku do 6 lipca 2021 roku,

- R. C. (1) 4(cztery) lata pozbawienia wolności z zaliczeniem tymczasowego aresztowania do 28 września 2011 roku do 6 lipca 2012 roku;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów M. D. (1) i B. G. po 600 złotych tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym oskarżonych K. S. (1) i R. C. (1) oraz po 138 złotych tytułem podatku VAT;

V. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych należnych Skarbowi Państwa za drugą instancję.

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy dla Wrocławia Psie Pole oskarżył:

A. K. Z. (1), K. S. (1), R. C. (1) i A. D. (1) o to, że:

1. w dniu 19/20 września 2011 r. we W. działając wspólnie i w porozumieniu pobili C. S. (1) w ten sposób, że uderzali go rękami i po ciele i głowie oraz kopali go w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń w postaci krwawienia śródczaszkowego i stłuczenia mózgu z następowym obrzękiem mózgu, stłuczenia oczodołów, licznych stłuczeń twarzoczaszki, stłuczenia powłok brzusznych po stronie lewej, złamania sześciu żeber po stronie lewej w tym dwóch dwukrotnie, stłuczenia tkanek miękkich okolicy łędźwiowej lewej, krzyżowej prawej, okolicy kąta prawego łopatki, które to obrażenia skutkowały zgonem pokrzywdzonego

tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 158 § 3 k.k.

B. w/w K. Z. (1), K. S. (1) i A. D. (1) o to, że:

2. w dniu 22 września 2011 r. we W. działając wspólnie i w porozumieniu zabrali w celu przywłaszczenia H. A. (1) telefon komórkowy marki N. (...) o wartości nie mniejszej niż 300 zł. a następnie w celu utrzymania się w posiadaniu skradzionego telefonu użyli wobec pokrzywdzonego przemocy: K. S. (1) ściskając go za szyję, K. Z. (1) kopiąc go w bark, a A. D. (1) groził mu pozbawieniem życia, czym działali na szkodę H. A. (1),

tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 281 k.k.

C. w/w R. C. (1) o to, że:

3. w dniu 22 września 2011 r. we W. działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz innymi osobami zabrali H. A. (1) w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki N. (...) o wartości nie mniejszej niż 300 zł.

tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 278 § 1 k.k.

D. w/w K. S. (1), K. Z. (1) i R. C. (1) o to, że:

4. w dniu 25 września 2011 r. we W. działając wspólnie i w porozumieniu zabrali w celu przywłaszczenia telefon marki S. (...) o wartości nie mniejszej niż 300 zł. czym działali na szkodę P. L. (2),

tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 278 § 1 k.k.

E. w/w A. D. (1), a nadto A.C., o to, że:

5. w dniu 27 września 2011 r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu, użyli przemocy wobec H. F. (1) w postaci uderzenia go w bark oraz grozili mu uszkodzeniem ciała, a następnie zabrali mu w celu przywłaszczenia telefon komórkowy (...) o wartości nie mniejszej niż 500 zł.

tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 280 § 1 k.k.

F. w/w A. D. (1) o to, że:

6. w dniu 7 sierpnia 2011 r. we W. groził M. C. (1) uszkodzeniem ciała oraz użył wobec niego przemocy w postaci uderzenia pokrzywdzonego pięścią w głowę, a następnie zabrał mu w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki N. (...) o wartości nie mniejszej niż 800 zł.

tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 280 § 1 k.k.

7. we wrześniu 2011 r. we W. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami zabrał w celu przywłaszczenia różnym osobom łańcuszki złote o łącznej wartości nie mniejszej niż 1500 zł. a w tym między innymi:

- w dniu 18 września 2011 r. zabrał w celu przywłaszczenia łańcuszek złoty z zawieszka w kształcie listka o wartości 700 zł. na szkodę Z. P. (1),

- we wrześniu 2011 r. zabrał w celu przywłaszczenia dwóm kobietom nieustalonej tożsamości złote łańcuszki o wartości nie mniejszej niż 800 zł.

tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

G. w/w R. C. (1) o to, że:

8. we wrześniu 2011 r. we W. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami z góry powziętym zamiarem zabrał w celu przywłaszczenia różnym osobom łańcuszki złote w wyniku czego spowodował szkodę w łącznej wartości nie mniejszej niż 1560 zł. a w tym między innymi:

- w dniu 18 września 2011 r. zabrał w celu przywłaszczenia łańcuszek złoty z zawieszka w kształcie listka o wartości 700 zł. czym działał na szkodę Z. P. (1) ,

- we wrześniu 2011 r. w okolicach ul. (...) działając w tramwaju linii (...) zabrał w celu przywłaszczenia łańcuszek złoty o wartości nie mniejszej niż 600 zł. czym działał na szkodę kobiety o nieustalonej tożsamości,

- we wrześniu 2011 r. w tramwaju na trasie dworzec N. ul. (...) /W. zabrał w celu przywłaszczenia łańcuszek złoty o wartości nie mniejszej niż 160 zł. czym działał na szkodę nieustalonej pokrzywdzonej,

- we wrześniu 2011 r. w autobusie linii (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami zabrał w celu przywłaszczenia dwóm kobietom nieustalonej tożsamości łańcuszki złote o wartości nie mniejszej niż 800 zł.

tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

H. w/w K. S. (1) o to, że:

9. we wrześniu 2011 r. pomógł w zbyciu rzeczy pochodzącej z przestępstwa z przestępstwa w postaci złotego łańcuszka o wartości 900 zł. skradzionego uprzednio przez K. L. G. w ten sposób, że zastawił łańcuszek w lombardzie

tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 291 § 1 k.k.

10. we wrześniu 2011 r. we W. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, z góry powziętym zamiarem zabrał w celu przywłaszczenia różnym osobom łańcuszki złote zrywając je pokrzywdzonym z szyi, w wyniku czego spowodował szkodę w łącznej wartości nie mniejszej niż 2100 zł. a w tym:

- w dniu 18 września 2011 r. zabrał w celu przywłaszczenia łańcuszek złoty z zawieszka w kształcie listka o wartości 700 zł. czym działał na szkodę Z. P. (1),

- we wrześniu 2011 r. w autobusie (...) zabrał w celu przywłaszczenia złoty łańcuszek o wartości nie mniejszej niż 100 zł. na szkodę kobiety o nieustalonej tożsamości,

- we wrześniu 2011 r. w okolicach ul. (...) w tramwaju linii (...) zabrał w celu przywłaszczenia łańcuszek złoty o wartości nie mniejszej niż 600 zł., czym działał na szkodę kobiety o nieustalonej tożsamości,

- we wrześniu 2011 r. w tramwaju na trasie dworzec N. ul. (...) zabrał w celu przywłaszczenia łańcuszek złoty o wartości nie mniejszej niż 160 zł. czym działał na szkodę nieustalonej pokrzywdzonej,

- we wrześniu 2011 r. w autobusie linii (...)zabrał w celu przywłaszczenia dwóm kobietom nieustalonej tożsamości łańcuszki złote o wartości nie mniejszej niż 800 zł.

- we wrześniu 2011 r. w okolicach ulicy (...) zabrał w celu przywłaszczenia łańcuszek złoty z krzyżykiem o wartości nie mniejszej niż 700 zł. czym działał na szkodę mężczyzny o nieustalonej tożsamości,

tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

I. w/w K. Z. (1) o to, że:

11. w dniu 1 października 2011 r. we W. użył przemocy wobec M. G. (1) pracownika P. Opiekuńczo – Interwencyjnej P. D. przybranej funkcjonariuszom Wydziału Konwojowego Komendy Wojewódzkiej Policji we W. do pomocy w wykonaniu prawnej czynności służbowej polegającej na doprowadzeniu K. Z. (1) do (...) Ośrodka (...) w Ł. w ten sposób, iż podejmując próbę ucieczki z placówki uderzył w pokrzywdzoną całym ciałem, a następnie szarpał się z nią w wyniku czego wymieniona przewróciła się i doznała urazów w postaci podbiegnięcia krwawego na tylnej powierzchni barku lewego, bolesności uciskowej prawego łokcia, otarcia naskórka na lewym kolanie, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia na czas nie przekraczający dni siedmiu,

tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 224 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

12. we wrześniu 2011 r. we W. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami oraz samodzielnie, z góry powziętym zamiarem zabrał w celu przywłaszczenia różnym osobom łańcuszki złote zrywając je pokrzywdzonym z szyi, w wyniku czego spowodował szkodę w łącznej wartości nie mniejszej niż 2900 z. a w tym:

- w dniu 18 września 2011 r. zabrał w celu przywłaszczenia łańcuszek złoty z zawieszka w kształcie listka o wartości 700 zł. czym działał na szkodę Z. P. (1),

- w dniu 21 września 2011 r. we W. zabrał w celu przywłaszczenia złoty łańcuszek z zawieszkami o wartości nie mniejszej niż 900 zł. na szkodę L. G. (1),

- we wrześniu 2011 r. we W. na osiedlu (...) zabrał w celu przywłaszczenia złoty łańcuszek o wartości nie mniejszej niż 1000 zł. czym działał na szkodę nieustalonej pokrzywdzonej,

- we wrześniu 2011 r. w okolicach ul. (...) w tramwaju linii (...) zabrał w celu przywłaszczenia łańcuszek złoty o wartości nie mniejszej niż 600 zł. czym działał na szkodę kobiety o nieustalonej tożsamości,

- we wrześniu 2011 r. w tramwaju na trasie dworzec N. ul. (...) zabrał w celu przywłaszczenia łańcuszek złoty o wartości nie mniejszej niż 160 zł. czym działał na szkodę nieustalonej pokrzywdzonej,

- we wrześniu 2011 r. w autobusie linii (...)zabrał w celu przywłaszczenia dwóm kobietom nieustalonej tożsamości łańcuszki złote o wartości nie mniejszej niż 800 zł.

tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu, wyrokiem z dnia 1.08.2012 r.

A. uznał oskarżonych K. Z. (1), K. S. (1), R. C. (1) i A. D. (1) za winnych czynu opisanego w p. 1 części wstępnej z tą zmianą, iż ustalił, że spowodowali oni pokrzywdzonemu jedynie ciężki uszczerbek na zdrowiu tj. czynu z art. 158 § 2 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył:

- K. Z. (1) i K. S. (1) kary po 3 lata pozbawienia wolności ;

- R. C. (1) i A. D. (1) kary po 2 lata i 6 m-cy pozbawienia wolności.

B. w ramach czynu opisanego w p. 2 części wstępnej:

- uznał oskarżonych K. Z. (1) i K. S. (1) za winnego tego czynu, z tym, że z jego opisu wyeliminował sformułowanie „a A. D. (1) groził mu pozbawieniem życia” i za to na podstawie art. 281 kk wymierzył im kary po 1 roku pozbawienia wolności,

- uznał osk. A. D. (1) za winnego tego, że w dniu 22 września 2011 r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu z H. M. (1) i R. C. (1) oraz innymi osobami, zabrał H. A. (1) w celu przywłaszczenia telefon komórkowy m-ki N. (...) o wartości nie mniejszej niż 300 zł. tj. czynu z art. 278 § 1 kk i za to na tego przepisu oraz art. 69 § 1 i 70 § 2 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 5 lat próby.

C. osk. R. C. (1) uznał za winnego czynu zarzucanego w p. 3, przy ustaleniu, że działał wspólnie i w porozumieniu z H. M., A. D. (1) i innymi osobami i za to na podstawie art. 278 § 1 kk oraz art. 69 § 1 i 2 kk i 70 § 2 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zawiesił warunkowo na 5 lat próby,

D. osk. A. D. (1) uznał za winnego czynów zarzucanych w p. 5, 6 i 7 i za to wymierzył mu kary:

- za czyn opisany w p. 5 – na podstawie art. 280 § 1 kk oraz art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 2 kk – 2 lata pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 5 lat próby,

- za czyn opisany w p. 6, przy ustaleniu, że czyn ten polegał na przywłaszczeniu telefonu komórkowego N. (...) o wartości nie mniejszej niż 800 zł. a następnie aby utrzymać się w posiadaniu skradzionego telefonu groził, oraz użył wobec pokrzywdzonego przemocy w postaci uderzenia go pięścią w głowę, a także przy uznaniu, że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi z art. 281 kk w zw. z art. 283 kk, oraz art. 278 § 1 kk w zw. z art., 12 kk, na podstawie art. 281 kk w zw. z art. 283 kk oraz art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 2 kk 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 5 lat próby,

- za czyn opisany w p. 7 na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

E. osk. R. C. (1) uznał za winnego czynu opisanego w p. 8 i za to na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

F. osk. K. S. (1) uznał za winnego czynów opisanych w p. 9 i 10 i za to wymierzył mu kary:

- za czyn opisany w p. 9 na podstawie art. 291 § 1 kk oraz art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 2 kk – 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 5 lat próby,

- za czyn opisany w p. 10 na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art., 12 kk – 2 lat pozbawienia wolności.

G. osk. K. Z. (1) uznał za winnego czynów opisanych w p. 11 i 12 i za to wymierzył mu kary:

- za czyn opisany w p.11 na podstawie art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk oraz art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 2 kk 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zawiesił warunkowo na 5 lat próby,

- za czyn opisany w p. 12 na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art., 12 kk 2 lat pozbawienia wolności.

H. na podstawie art. 85, 86 § 1 i 89 § 1a kk wymierzył kary łączne:

- K. Z. (1) – 4 lata pozbawienia wolności z zaliczeniem na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia wolności od 28.09.2011 r. do 6 lipca 2012 r.

- K. S. (1) – 4 lata pozbawienia wolności z zaliczeniem na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia wolności od 29.09.2011 r. do 6 lipca 2012 r.

- A. D. (1) – 3 lata pozbawienia wolności z zaliczeniem na jej poczet rzeczywistego pozbawienia wolności od 29.09.2011 r. do 6 lipca 2012 r.

- R. C. (1) – 3 lat pozbawienia wolności z zaliczeniem okresu rzeczywistego pozbawienia wolności od 28.09.2011 r. do 6.07.2012 r. (sygn. akt III K 146/12).

Powyższy wyrok zaskarżyli obrońcy oskarżonych: K. Z. (1), K. S. (1), R. C. (1) i A. D. (1) oraz prokurator na niekorzyść tych 4 oskarżonych, a także pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej M. S..

Prokurator zarzucił zaskarżonemu wyroki:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, iż następstwem zachowania K. Z. (1), K. S. (1), R. C. (1) i A. D. (1) nie była śmierć pokrzywdzonego C. S. (1), lecz choroba realnie zagrażająca życiu, podczas gdy prawidłowa ocena dowodów, a to stanu zdrowia pokrzywdzonego przed jego pobiciem i opinii biegłej z zakresu medycyny sądowej, prowadzi do wniosku, iż działanie oskarżonych spowodowało śmierć pokrzywdzonego.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mających wpływ na jego treść poprzez uznanie, iż czyn opisany w pkt 6 części wstępnej wyroku stanowi wypadek mniejszej wagi, podczas gdy okoliczności tego czynu takie jak zuchwały sposób działania oskarżonego A. D. (1), użycie przez niego wobec pokrzywdzonego zarówno gróźb uszkodzenia ciała jak i przemocy fizycznej, zabór mienia i niemalej wartości (800 zł) nie uzasadniają uznania tego przestępstwa za wypadek mniejszej wagi.

3. rażąco niewspółmierność kar jednostkowych orzeczonych w stosunku do oskarżonego K. Z. (1):

- za czyn opisany w pkt 1 części wstępnej wyroku (art. 158 § 2 k.k.) kary 3 lat pozbawienia wolności,
- za czyn opisany w pkt 2 części wstępnej wyroku (art. 281 k.k.) kary 1 roku pozbawienia wolności,
- za czyn opisany w pkt 4 części wstępnej wyroku (art. 278 § 1 k.k.) kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres 5 lat próby,
- za czyn opisany w pkt 11 części wstępnej wyroku (art. 224 § 2 k.k.) kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres pięciu lat próby,

oraz kary łącznej za przypisane oskarżonemu przestępstwa w wymiarze czterech lat pozbawienia wolności wynikającą z niedostatecznego uwzględnienia przy ich orzekaniu szeregu stwierdzonych okoliczności obciążających i mających wpływ na ich wymiar, a zwłaszcza wysokiego stopnia społecznej szkodliwości wyrażającego się w okolicznościach, częstotliwości i jakości działań podejmowanych w krótkim czasie, na szkodę osób starszych, rodzaju i charakteru i wielości narażonych dóbr jakimi są życie i zdrowie, mienie, porządek publiczny, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa oraz względy prewencji indywidualnej, które przemawiają za wymierzeniem wobec oskarżonego surowszych kar jednostkowych oraz surowszej kary łącznej.

4. rażąco niewspółmierność kar jednostkowych orzeczonych w stosunku do oskarżonego K. S. (1) kar jednostkowych:

- za czyn opisany w pkt 1 części wstępnej wyroku (art. 158 § 2 k.k.) kary 3 lat pozbawienia wolności,
- za czyn opisany w pkt 2 części wstępnej wyroku (art. 281 k.k.) kary 1 roku pozbawienia wolności,
- za czyn opisany w pkt 4 części wstępnej wyroku (art. 278 § 1 k.k.) kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby,
- za czyn w pkt 9 części wstępnej wyroku (art. 291 §1 k.k.) kary sześciu miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres pięciu lat,

oraz kary łącznej za przypisane oskarżonemu przestępstwa w wymiarze czterech lat pozbawienia wolności wynikającą z niedostatecznego uwzględnienia przy ich orzekaniu szeregu stwierdzonych okoliczności obciążających i mających

wpływ na ich wymiar, a zwłaszcza wysokiego stopnia społecznej szkodliwości wyrażającego się w okolicznościach, częstotliwości i jakości działań podejmowanych w krótkim czasie, na szkodę osób starszych, rodzaju i charakteru i wielości narażonych dóbr jakimi są życie i zdrowie, mienie, porządek publiczny, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa oraz względy prewencji indywidualnej, które przemawiają za wymierzeniem wobec oskarżonego surowszych kar jednostkowych oraz surowszej kary łącznej.

5.rażącą niewspółmierność kar jednostkowych orzeczonych w stosunku do oskarżonego R. C. (1) kar jednostkowych:

- za czyn opisany w pkt 1 części wstępnej wyroku (art. 158 § 2 k.k.) kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- za czyn opisany w pkt 3 części wstępnej wyroku (art. 278 § 1 k.k.) na kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby,
- za czyn opisany w pkt 4 części wstępnej wyroku (art. 278 § 1 k.k.) kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby,

oraz kary łącznej za przypisane oskarżonemu przestępstwa w wymiarze trzech lat pozbawienia wolności, wynikająca z niedostatecznego uwzględnienia przy ich orzekaniu szeregu stwierdzonych okoliczności obciążających i mających wpływ na ich wymiar, a zwłaszcza wysokiego stopnia społecznej szkodliwości wyrażającego się w okolicznościach, częstotliwości i jakości działań podejmowanych w krótkim czasie, na szkodę osób starszych, rodzaju i charakteru i wielości narażonych dóbr jakimi są życie i zdrowie, mienie, porządek publiczny, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa oraz względy prewencji indywidualnej, które przemawiają za wymierzeniem wobec oskarżonego surowszych kar jednostkowych oraz surowszej kary łącznej.

6.rażącą niewspółmierność kar jednostkowych orzeczonych w stosunku do oskarżonego A. D. (1) kar jednostkowych:

- za czyn opisany w pkt 1 części wstępnej wyroku (art. 158 § 2 k.k.) kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- za czyn opisany w pkt 3 części wstępnej wyroku (art. 278 §1 k.k.) kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby,
- za czyn opisany w pkt 5 części wstępnej wyroku (art. 280 §1 k.k.) kary dwóch lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres pięciu lat próby,
- za czyn opisany w pkt 6 części wstępnej wyroku (art. 281 §1 k.k. w zw. z art. 283 k.k.) kary jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres pięciu lat próby,
- za czyn opisany w pkt 7 części wstępnej wyroku (art. 278 § 1 k.k. i in.) kary 1 roku pozbawienia wolności.

Wniósł ten oskarżyciel o:

1)uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania;

2)względnie zmianę tego wyroku przez podwyższenie kar wymierzonych oskarżonym w sposób następujący:

a) K. Z. (1):

- za czyn z pkt 1 (art. 158 § 2 k.k.) do 5 lat pozbawienia wolności;
- za czyn z pkt 2 (art. 281 k.k.) do 2 lat pozbawienia wolności;
- za czyn z pkt 4 części wstępnej (art. 278 § 1 k.k.) do 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- za czyn opisany w pkt 11 (art. 224 § 2 k.k.) do 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- wymierzenie temu oskarżonemu kary łącznej 6 lat pozbawienia wolności.

b) R. C. (1):

- za czyn opisany w pkt 1 (art. 158 § 2 k.k.) do 5 lat pozbawienia wolności,
- za czyn opisany w pkt 3 (art. 278 §1 k.k.) do 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- za czyn opisany w pkt 4 (art. 278 § 1 k.k.) do 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- wymierzenie kary łącznej 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

c) A. D. (1):

- za czyn opisany w pkt 1 (art. 158 §2 k.k.) do 5 lat pozbawienia wolności,
- za czyn opisany w pkt 3 (art. 278 §1 k.k.) do 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- za czyn opisany w pkt 5 (art. 280 § 1 k.k.) do 3 lat pozbawienia wolności,
- za czyn opisany w pkt 6 (art. 281 k.k.) do 2 lat pozbawienia wolności,
- za czyn opisany w pkt 7 (art. 278 § 1 k.k. i in) do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- wymierzenie kary łącznej 6 lat pozbawienia wolności.

c) K. S. (1):

- za czyn z pkt. 1 (art. 158 § 2 k.k.) do 5 lat pozbawienia wolności,
- za czyn z pkt 2 (art. 281 k.k.) do 2 lat pozbawienia wolności,
- za czyn z pkt 4 (art. 278 § 1 k.k.) do 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- za czyn z pkt 9 (art. 291 § 1 k.k.) do 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- wymierzenie jako kary łącznej 6 lat pozbawienia wolności.

Obrońca osk. K. S. (1) zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1.obrazę przepisów postępowania, które miały wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt 2 k.p.k.), w szczególności przepisów art. 4, 5 § 2, 7 k.p.k., polegającą na odmowie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, w części dotyczącej jego udziału w pobiciu C. S. (1), podczas gdy oskarżony od początku postępowania konsekwentnie nie przyznawał się do popełniania tego przestępstwa, a brak jest w sprawie bezpośrednich dowodów na sprawstwo oskarżonego,

2.błąd w ustaleniach faktycznych (art. 438 pkt 3 k.p.k.) przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, poprzez przyjęcie w pkt II części dyspozytywnej wyroku, że oskarżony K. S. (1) brał udział w pobiciu w dniu 20 września 2011 r. C. S. (1), podczas gdy z materiału dowodowego nie wynika, aby oskarżony brał udział w przedmiotowym zdarzeniu.

Powołując się na tak sformułowany zarzut wniósł w/w apelujący o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie osk. K. S. od przypisanego mu czynu zakwalifikowanego jako występki z art. 158 § 2 k.k. (pkt II części skazującej wyroku).

Obrońca osk. R. C. (1) zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

1.art. 7 k.p.k. poprzez – będące wynikiem nieuwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz niedostrzeżenie przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, skutkujące szeregiem nieprawidłowych stwierdzeń oraz ocen, w szczególności zaś tego, że wyjaśnienia oskarżonych, w których przyznawali się do popełnienia czynu są wiarygodne i korespondują z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, zaś wyjaśnienia, w których nie przyznają się oni do popełnienia zarzucanego im czynu są przyjętą linią obrony, pomimo że oskarżeni wskazywali, że byli bici przez policjantów i nakłaniani do składania obciążających ich wyjaśnień.

2.art. 175 §1 k.p.k. poprzez przesłuchanie wszystkich oskarżonych bez dokonania pouczenia o prawie do odmowy składania wyjaśnień, bądź do odmowy odpowiedzi na pytania, co doprowadziło do naruszenia ich prawa do obrony.

3.art. 174 k.p.k. poprzez zastąpienie dowodu z przesłuchania świadka K. K. (1) notatką służbową sporządzoną przez niego na miejscu interwencji, w ten sposób, że na rozprawie dnia 12 czerwca 2012 r. przewodniczący okazał świadkowi notatkę, ten zaś potwierdził okoliczności w niej zawarte.

4.przepisu art. 6 k.p.k. w zw. z art. 117 § 1 i § 2 k.p.k. poprzez naruszenie prawa do obrony oskarżonego, polegającego na przesłuchaniu dnia 9 lutego 2012 r. oskarżonego R. C. (1), bez udziału obrońcy, które wynikało z niepoinformowania obrońcy o tej czynności.

5.art. 424 §1 pkt 1 k.p.k. poprzez zbiorcze wymiennie w uzasadnieniu wyroku dowodów na podstawie których zostały ustalone fakty, bez wskazania dlaczego Sąd uznał je za wiarygodne, jak również poprzez nie wskazanie dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych.

6.art. 424 § 2 k.p.k. i art. 53 k.k. poprzez zbiorcze, bez zróżnicowania na czyny oraz osoby oskarżonych wskazanie okoliczności, które Sąd miał na względzie przy wymiarze kary.

II.na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że:

1.wartość skradzionego P. L. (2) telefonu marki S. (...) wynosiła nie mniej niż 300 zł, w sytuacji w której sam pokrzywdzony wskazywał, że telefon wart był 150 zł,

2.oskarżony R. C. (1) przyznał się do swojego udziału w kradzieżach łańcuszków, w sytuacji w której R. C. (1) wskazywał jedynie, że był obecny przy niektórych kradzieżach,

3.R. C. (1) dopuścił się wspólnie i w porozumieniu z resztą oskarżonych kradzieży telefonu N. (...) na szkodę H. A. (1).

Powołując się na tak sformułowane zarzuty wniósł apelujący obrońca:

1)o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie osk. R. C. od czynów będących przedmiotem apelacji,

2)względnie – uchylenie wyroku w tej części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Obrońca osk. A. D. (1) zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. W zakresie czynu przypisanego oskarżonemu na szkodę C. S. (1), obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1. art. 4, art. 7, art. 410 k.p.k. polegającą na wydaniu zaskarżonego wyroku w oparciu o dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, dokonaną z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz wiedzy i doświadczenia życiowego z pominięciem istotnych okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, przemawiających na korzyść oskarżonego, a w szczególności polegającą na:

a) bezpodstawnym uznaniu zeznań św. S. P. za korespondujące z pierwszymi wyjaśnieniami oskarżonych i wiarygodne na odcinku zaobserwowanego przez niego obrazu z kamer monitoringu, podczas gdy pominięte przez Sąd zeznania

św. P. K. oceniane w kontekście braku zabezpieczenia monitoringu, nie pozwalają na przyjęcie, że S. P. zaobserwował na monitorze przemieszczającą się wraz z pokrzywdzonym grupę mężczyzn;

b) nienależycie uzasadnionym odmówieniu wiarygodności późniejszym wyjaśnieniom oskarżonego, w których nie przyznawał się do winy, a w szczególności dokonany z pominięciem zeznań funkcjonariuszy Policji składanych na okoliczność przebiegu czynności zatrzymania i nieuwzględnieniu braku jakichkolwiek informacji o nożu, którym posługiwał się pokrzywdzony w pierwszych wyjaśnieniach wszystkich oskarżonych;

c) nieuwzględnieniu szeregu okoliczności przemawiających za brakiem sprawstwa oskarżonego, takich jak znaczna ilość spożytego alkoholu uniemożliwiająca podejmowanie jakichkolwiek działań, znalezienie przez żonę pokrzywdzonego w lutym 2012 r., kiedy wobec wszystkich oskarżonych stosowany był areszt tymczasowy w skrynce na listy portfela pokrzywdzonego wraz z kartą płatniczą.

2. art. 174 k.p.k., art. 393 §1 k.p.k. poprzez odczytanie na rozprawie zeznań funkcjonariuszy Policji, w których świadkowie ci relacjonowali na podstawie notatek urzędowych przekazywane im przez oskarżonego treści i włączenie ich do materiału dowodowego jako podstawę ustaleń faktycznych w sprawie na okoliczność treści wypowiedzi oskarżonego.

3. art. 389 § 1 k.p.k., art. 313 k.p.k. poprzez odczytanie wyjaśnień oskarżonego, w których przyznaje się do popełnienia czynu, pomimo ich składania w zakresie nieobjętym treścią postanowienia o przedstawieniu zarzutów, a zatem nie powinny one stanowić podstawy ustaleń faktycznych.

II. W zakresie czynu przypisanego oskarżonemu na szkodę H. A. (1), obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na wyrażeniu poglądu, że do uznania współsprawstwa nierealizującego znamion czynu oskarżonego wystarczające jest bierne obserwowanie bezpośredniego sprawcy w miejscu popełniania przez niego przestępstwa i przyjęciu, że dla przestępczego porozumienia wystarczające jest skierowanie „znaczącego” spojrzenia w kierunku oskarżonego – i to bez względu na wpływ obecności oskarżonego na ułatwienie sprawcy dokonania czynu, który w realiach sprawy nie ma żadnego znaczenia.

III. W zakresie czynu przypisanego oskarżonemu na szkodę H. F. (1), obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4, art. 7, art. 410 k.p.k. polegającą na wydaniu zaskarżonego wyroku w oparciu o dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, dokonaną z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz wiedzy i doświadczenia życiowego, z pominięciem istotnych okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej przemawiających na korzyść oskarżonego, a w szczególności polegająca na:

a) bezzasadnym pominięciu zeznań pokrzywdzonego i wyjaśnień oskarżonego A. C. w zakresie, w jakim wskazują na dynamiczny charakter zdarzenia, uniemożliwiający zawiązanie się przestępczego porozumienia między A. D. a pozostałymi oskarżonymi,

b) nieuzasadnionym w żaden sposób przyjęciu współsprawstwa oskarżonego, przy jednoczesnym braku wskazania jakiegokolwiek jego roli.

IV. W zakresie czynu przypisanego oskarżonemu na szkodę M. C. (1), obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4, art. 7, art. 410 k.p.k. polegającą na wydaniu zaskarżonego wyroku w oparciu o dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, dokonaną z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz wiedzy i doświadczenia życiowego, z pominięciem istotnych okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej przemawiających na korzyść oskarżonego w postaci zeznań pokrzywdzonego i świadka R. T. w zakresie w jakim wskazują na brak sprawstwa oskarżonego.

V. W zakresie czynu przypisanego oskarżonemu na szkodę Z. P. (1) i dwóch nieustalonych kobiet, obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4, art. 7, art. 410 k.p.k. polegającą na

wydaniu zaskarżonego wyroku w oparciu o dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności dokonaną z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę wewnątrznie sprzecznych wyjaśnień K. Z. na odcinku przyjętego podziału ról, w sytuacji gdy wszystkie pozostałe dowody w tym w szczególności wyjaśnienia A. D. i innych oskarżonych oraz pokrzywdzonej nie potwierdzają obecności oskarżonego na miejscu zdarzenia, a co za tym idzie również i jego jakiegokolwiek roli w kradzieżach.

VI. Obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 89 §1a k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie przy orzekaniu o karze łącznej w sytuacji jednoczesnego sądzenia sprawcy kilku przestępstw pozostających w zbiegu realnym, podczas gdy z jednoznacznego brzmienia tego przepisu wynika, że może on mieć zastosowanie wyłącznie przy orzekaniu o karze łącznej w ramach wyroku łącznego.

Powołując się na tak sformułowane zarzuty wniósł ten apelujący obrońca:

1) o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie osk. A. D. od popełnienia zarzucanych mu czynów na szkodę H. A., H. F., M. C., Z. P. i dwóch nieustalonych kobiet,

2) o uchylenie w pozostałej części zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej M. S. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia, a polegający na błędnej ocenie, że zachowanie K. Z. (1), K. S. (1), R. C. (1) i A. D. (1) będących w stanie upojenia alkoholowego, a polegające na uderzeniu C. S. (1) rękami po ciele i głowie oraz kopaniu, w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń w postaci krwawienia śródczaszkowego i stłuczenia mózgu z następowym obrzękiem mózgu, stłuczenia oczodołów, licznych stłuczeń twarzoczaszki, stłuczenia powłok brzusznych po stronie lewej, złamania sześciu żeber po stronie lewej w tym dwóch dwukrotnie, stłuczenia tkanek miękkich okolicy łędźwiowej lewej, krzyżowej prawej, okolicy kąta prawego łopatki; nie doprowadziło do śmierci pokrzywdzonego C. S. (1), tym samym skutkując nieprawidłowym zastosowaniem prawa materialnego w postaci zakwalifikowani zachowania oskarżonych w oparciu o art. 158 § 2 k.k., gdy okoliczności przedmiotowe sprawy wskazują na konieczność przyjęcia kwalifikacji z art. 158 § 3 k.k.

II. alternatywnie na wypadek nieuwzględnienia zarzutu I, rażąco niewspółmierność (łagodność) kar wymierzonych K. Z., K. S., R. C. i A. D. za czyn z art. 158 § 2 k.k., albowiem na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, wynika że Sąd w sposób niedostateczny uwzględnił przy wymiarze kar szereg okoliczności obciążających oskarżonych i świadczących o wysokim stopniu społecznej szkodliwości popełnionego przestępstwa takich jak fakt skierowania zamachu na zdrowie i życie pokrzywdzonego, powstały skutki w postaci śmierci pokrzywdzonego, działanie bez powodu lub z oczywiście błędnego powodu.

W konsekwencji apelujący ten wniósł o:

1) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy tych oskarżonych Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

2) względnie – zmianę tego wyroku przez podwyższenie kar wymierzonych wszystkim 4 oskarżonym za czyn z art. 158 § 2 k.k. do 5 lat pozbawienia wolności.

Obrończyni osk. K. Z. (1) zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi:

1) obrazę przepisów postępowania: czyli art. 4 i 5 § 1 i 2 k.p.k., art. 6 w zw. z art. 16 § 1 i 2 k.p.k., art. 74 § 1 k.p.k., art. 170 § 3 k.p.k. oraz 368 k.p.k. i § 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 24.01.05 r. w sprawie biegłych sądowych (Dz.U. 2005.15.133) co miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia przez nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności tych które przemawiały na korzyść oskarżonego,

2.obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 10 §3 k.k., art. 115 § 2 k.k., art. 278 § 1 k.k.,

3.błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, co miało wpływ na treść orzeczenia,

4.rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec K. Z. (2) łącznie kary 4 lat pozbawienia wolności, a wynikającą przede wszystkim z uznania oskarżonego Z. winnym pobicia C. S. (1), co miało skutkować ciężkim uszczerbkiem na jego zdrowiu, czyli przestępstwa z art. 158 § 2 k.k. oraz pominięcie, iż w chwili popełnienia czynów oskarżony miał 17 lat.

Wniosła ona w konsekwencji o:

1.rozważenie potrzeby uzupełnienia przewodu sądowego i przeprowadzenie na rozprawie odwoławczej dowodu z biegłych neurologów na okoliczność, jakiego typu urazy mogą spowodować śmierć u człowieka ze stwierdzonym podczas sekcji zwłok przewlekłym ale nie leczonym, otorbionym pourazowym krwiakiem podtwardówkowym, gdy osoba nadużywała alkoholu (będąc w stanie upojenia 3,1 promila alkoholu we krwi) oraz jak wpłynął na stan zdrowia C. S. (1) fakt przewożenia chorego ze szpitala we W. po wykonaniu zabiegu, tj. otworu w poprzek czaszki i odessaniu płynu z krwiaka podtwardówkowego, co spowodowało nasilenie się krwawienia do jamy czaszki i zwiększenie się ciśnienia śródczaszkowego – do szpitala w W. – bowiem ten zgłoszony przed pierwszą rozprawa wniosek dowodowy nie został rozpoznany ani nie został odrzucony,

2.uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania,

3.względnienie – zmianę tego wyroku przez:

- uniewinnienie oskarżonego K. Z. od czynu zarzucanego w pkt 1 części wstępnej,
- zakwalifikowanie czynu z pkt. 2 jako wyczerpującego znamiona art. 278 §1 k.k.,
- obniżenie kar co do pozostałych czynów,
- wymierzenie kary łącznej roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Na wstępie stwierdzić należy, że zasadne i to częściowo okazały się apelacje prokuratora oraz oskarżycielki posiłkowej. Mianowicie podzielono stanowiska tych oskarżycieli, że kary wymierzone oskarżonym rażą łagodnością. Nie zgodzono się natomiast z twierdzeniami tych apelujących, jakoby Sąd Okręgowy dokonał błędnych ustaleń w zakresie przestępstwa popełnionego na szkodę C. S. (1).

Generalnie bezpodstawne okazały się apelacje obrońców oskarżonych. Niewielkie korekty wyroku dotyczyły jedynie dwóch czynów, a mianowicie przestępstwa popełnionego przez K. Z. na szkodę M. G. (1) – pracownicy P. Opiekuńczo-Interwencyjnej (...) oraz przestępstwa popełnionego przez K. S., K. Z. i R. C. na szkodę P. L. (czyn zarzucony w pkt 4, a przypisany tym oskarżonym w pkt IX, X i XI).

Na uzasadnienie swego stanowiska przedstawia Sąd Apelacyjny następujące argumenty .

I. co do apelacji obrończymi osk.K. Z. (1) T.VIII k. 1459 i n.

Apelacja ta, co już na wstępie zasygnalizowano, okazała się niezasadna. Niewielka korekta zaskarżonego wyroku co do osk. K. Z. była następstwem nie tyle uwzględnienia zrzutów apelacyjnych ile bardziej konsekwencją zastosowania wskazań zawartych w art. 440 kpk (co do czynu z p. 11 popełnionego na szkodę M. G. (1)) oraz następstwem podzielenia zarzutów obrońców innych oskarżonych, a więc zgodnie z art. 435 kpk (czyn z p. 4, popełniony przez K. Z. oraz 2 innych oskarżonych na szkodę P. L.). Przypomnieć bowiem należy, że apelująca obrończyni kwestionuje:

1) ustalenia o winie K.Z. w zakresie pobicia C. S. (czyn z p. części wstępnej wyroku),

2) trafność ustaleń co do charakteru przestępstwa zarzuconego w p. 2 części wstępnej (jej zdaniem dopuścił się osk. K. Z. tzw. „zwykłej kradzieży” na szkodę H. A. a nie przestępstwa z art. 281 kk).

3) ustalenie o rozmiarach przestępstwa zarzuconego w p. 12 części wstępnej (jej zdaniem K.Z. wziął udział jedynie w jednej kradzieży złotego łańcuszka nie zaś w 6 tego rodzaju zachowaniach),

4) kary wymierzone temu sprawcy.

Stosunek Sądu Apelacyjnego do tych zarzutów przedstawia się następująco:

1. Ocena zarzutów obrończyni K.Z. skierowanych przeciwko skazaniu tego oskarżonego za udział w pobiciu C. S..

1) W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że chybione są zarzuty o charakterze procesowym skierowane przez tę apelującą (a także i obrońców innych oskarżonych) przeciwko sposobowi procedowania Sądu Okręgowego.

a) Stwierdzenie powyższe odnosi się w pierwszej kolejności do zarzutu, zignorowania przez Sąd Okręgowy wniosku dowodowego, zgłoszonego rzekomo „przed pierwszą rozprawą” o powołanie biegłych chirurgów, neurologów na okoliczność, czy doznany wcześniej przez pokrzywdzonego C. S. przed krytycznym pobiciem uraz mózgu w postaci otorbionego krwiaka podtwardówkowego mógł być przyczyną jego śmierci (patrz: wniosek z p. 1 apelacji k. 1460). Zarzut ten jest dla Sądu Odwoławczego niezrozumiały. Pomija się fakt, że lektura akt sprawy nie potwierdza sugestii, jakoby wniosek tego rodzaju zgłoszono cyt. „przed pierwszą rozprawą” – patrz: Tomy VI i VII akt). W samej zaś rzeczy stwierdzić należy, że gdyby nawet wniosek taki był zgłoszony, to fakt nieprzeprowadzenia dowodu ze wskazanych biegłych nie ma żadnego znaczenia w sprawie. Zwłaszcza zaś jest bez znaczenia dla odpowiedzialności osk. K. Z.. Skarżąca zdaje się bowiem nie zauważać, iż Sąd Okręgowy nie przyjął, że śmierć C. S. była następstwem pobicia dokonanego przez oskarżonych, w tym i K.Z.. Na marginesie stwierdzić należy, że Sąd Apelacyjny stanowisko Sądu Okręgowego zaakceptował, stąd też nie podzielono sugestii apelującej obrończyni K.Z. co do rozważania potrzeby uzupełnienia w instancji odwoławczej postępowania dowodowego w tym zakresie (szerzej na ten temat w rozdziałach poświęconych apelacjom prokuratora i oskarżyciela posiłkowego).

b) Nie sposób także rozumieć zarzutów skierowanych przeciwko sposobowi przesłuchania biegłej lek.med. H. S. (1) (patrz: strona 4 apelacji). Przeprowadziła ona sekcję zwłok pokrzywdzonego i wydała opinię co do rodzaju doznanych przez niego obrażeń ciała. W trakcie składania opinii podczas rozprawy potwierdziła, iż jest lekarzem ze specjalnością medycyny sądowej. Z żadnego fragmentu protokołu przesłuchania nie wynika, aby sugerowała ona, że jest wpisana na listę biegłych sądowych. W tej sytuacji cyt. „Przewodniczący uprzedził biegłą o odpowiedzialności za złożenie fałszywych zeznań oraz pouczył o treści art. 182, 183 i 185 kpk. Wobec braku sprzeciwu stron świadka przesłuchano bez przyrzeczenia” (cytat z k. 1294 Tom VIII). W tej sytuacji zastrzeżenia podniesione na k. 4 apelacji co do sposobu przeprowadzenia dowodu z przesłuchania biegłej H. S. są w stopniu oczywistym bezpodstawne. Jedyne uwagi można skierować do sformułowania jeden raz użytego a mianowicie określenia tej biegłej mianem „świadka”. Było to zapewne wynikiem oczywistej omyłki pisarskiej.

c) Podobnie ocenić należy te wszystkie wywody obrończyni które nawiązują do treści tzw. notatek urzędowych z „rozpytań. Z jednej bowiem strony zasadnie wywodzi ona, iż tzw. „notatki z rozpytań” nie mają waloru dowodu, zaś z drugiej zarzuca, że Sąd Okręgowy treści tych notatek nie poddaje dokładnej analizie. W samej zaś rzeczy zauważa się, że treść danych z tych „rozpytań” w niewielkim stopniu odbiega od treści protokołu przesłuchań określonych osób w charakterze podejrzanych czy też świadków. Stąd też i te fragmenty apelacji uznano za bezzasadne.

2) Chybione są także zarzuty, skierowane przeciwko ustaleniom o winie osk. K. Z. w zakresie udziału w pobiciu C. S..

Ustalenia te mają bowiem wsparcie:

1) po pierwsze – w wyjaśnieniach samego K.Z., który w śledztwie trzykrotnie w trakcie pierwszych przesłuchań przyznał się do udziału w pobiciu nieznanego mu mężczyzny (k. 182 – 184 T.I oraz k. 291 – 292 T. II oraz k. 299

T.II). Jest przy tym znamionym, że wyjaśnienia takie składał nie tylko przed policjantem i prokuratorem, lecz także w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia Fabrycznej, gdy odbywało się posiedzenie w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania).

2) po drugie – w wyjaśnieniach innych oskarżonych, biorących udział w tym pobiciu. Jest przy tym znamionym, że oskarżeni A. D. (1) i R. C. (1) wskazują, że właśnie K. Z. (1) wykazywał się szczególną aktywnością w biciu pokrzywdzonego.

3) po trzecie – w zeznaniach osoby niezainteresowanej w sprawie tj. S. P. (2). Świadek ten pełnił krytycznego dnia obowiązki w zakresie ochrony budynku znajdującego się w pobliżu miejsca, gdzie dokonano pobicia pokrzywdzonego C. S.. Wcześniej widział jak pokrzywdzony ten chodził po ulicy z przedmiotem przypominającym nóż i zachowywał się agresywnie. Ponadto próbował on wejść na teren obiektu chronionego, przez wymienionego świadka. Później na ekranie monitora zauważył go w grupie młodych osób. Wprawdzie nie widział on momentu bicia tego pokrzywdzonego, ale jest znamionym, że sytuacja ta zaniepokoiła go na tyle, iż postanowił sprawdzić co stało się z tym mężczyzną. Zauważył po wyjściu na zewnątrz, że mężczyzna ten leżał na ulicy ze śladami krwi na głowie (k. 787-787 T.IV, i k. 1182-1184 Tom VII).

4) po czwarte – w treści opinii lekarskiej biegłej z zakresu medycyny sądowej H. S., która stwierdziła, że obrażenia ciała, doznane przez pokrzywdzonego, to wynik pobicia a nie przykładowo rezultat zderzenia z pojazdem mechanicznym (k. 1295 Tom VIII oraz strona 10 opinii k. 566 Tom III). Zważyć należy, że Sąd Okręgowy nie stracił z pola widzenia postawy oskarżonych, którzy w późniejszej fazie śledztwa i w trakcie rozprawy zaprzeczyli, aby brali udział w pobiciu pokrzywdzonego. Trafnie jednak zwrócono uwagę, że na postawę tę wpływ miała wiadomość o śmierci tego pobitego. Jest przy tym znamionym, że Sąd ten podjął także czynności sprowadzające w celu ustalenia, czy prawdziwe są sugestie oskarżonych o stosowaniu wobec nich w trakcie śledztwa przemocy w celu złożenia określonej treści wyjaśnień. W tym celu przesłuchano funkcjonariuszy policji, przeprowadzających czynności śledcze w niniejszej sprawie (patrz: przesłuchania w trakcie rozprawy M. D. k. 1189-1190, S. C. k. 1192-1193, M. G. k. 1193-1194, P. K. k. 1185- 1187 i K.K. k. 1184-1185). Sąd ten nie przekroczył ram swobodnej oceny dowodów gdy w oparciu o wyniki przesłuchań tych policjantów uznał, iż śledztwo prowadzone było w tej sprawie zgodnie z zasadami określonymi w k.p.k. Jest przy tym znamionym, na co już zwrócono uwagę wcześniej, że w trakcie posiedzeń dotyczących stosowania tymczasowych aresztowań, oskarżeni nie skarżyli się sądowi, aby stosowano względem nich w śledztwie jakiegokolwiek środki przemocy. Paradoksalnie, przeciwko tezie o wymuszeniu przemocą przyznania się do winy, świadczą te fragmenty apelacji, które nawiązują do faktu agresywnego zachowania się pokrzywdzonego. Mianowicie świadek S. P. konsekwentnie utrzymywał, że pokrzywdzony ten przez dłuższy czas zaczepiał na ulicy osoby postronne grożąc im posiadany nożem. Nóż ten zresztą ujawniono przy leżącym pokrzywdzonym. Zdaniem skarżącego obrońcy fakt ten dowodzi, że wyjaśnienia zostały na oskarżonych wymuszone przemocą, gdyż ani K.Z. ani też którykolwiek z pozostałych sprawców nic nie wspominają by C. S. nożem im groził. Sąd Apelacyjny okoliczność tę interpretuje jednak całkowicie odmiennie niż apelujący obrońca. Przecież fakt agresywnego zachowania pokrzywdzonego i zagrożenie nożem był od samego początku znany policjantom. Wynikał bowiem nie tylko z zeznań S. P., lecz także z oględzin miejsca zdarzenia (patrz: zdjęcie noża k. 901 T. V). Gdyby więc przesłuchania odbywały się z naruszeniem zasad przewidzianych w kpk mogli policjanci wskazać w protokołach przesłuchań okoliczności, o których wyżej mowa. Nie można przy tym wyolbrzymiać znaczenia tej okoliczności, że oskarżeni nic na temat noża nie wyjaśniają. Zważyć należy, że zdarzenie rozegrało się w nocy i sprawcy zapewne nie dostrzegli, że pokrzywdzony dysponował nożem. W tej sytuacji nie znaleziono podstaw do podzielenia zarzutów obrończyni osk. K. Z., skierowanych przeciwko ustaleniom o sprawstwie tego oskarżonego w zakresie jego udziału w pobiciu C. S.. Kwestia oceny prawnej tego czynu będzie przedmiotem rozważań przy okazji rozważań nad apelacjami prokuratora i oskarżycielki posiłkowej. Natomiast zarzut rażącej surowości kary, wymierzonej za czyn z art. 158 § 2 kk będzie przedmiotem rozważań w końcowej części niniejszego fragmentu rozważań, gdyż zarzuty tego rodzaju podniesiono i co do pozostałych kar.

Kończąc ten fragment uzasadnienia zauważyć należy, że dokonana przez Sąd Okręgowy modyfikacja opisu czynu przypisanego oskarżonym (w tym i K.Z.) jest mało precyzyjna. Nie wynika z niej bowiem w sposób jednoznaczny,

że oskarżonym nie przypisano odpowiedzialności za śmierć pokrzywdzonego. Stąd też koniecznym stało się doprecyzowanie tego ustalenia niniejszym wyrokiem Sądu Apelacyjnego.

2. Ocena zarzutów, skierowanych przeciwko ustaleniom, odnoszącym się do czynu popełnionego przez K. Z. na szkodę H. A. (czyn z p. 2 części wstępnej wyroku przypisany w p. V części skazującej).

1) Nie podzielono także zarzutów, skierowanych przeciwko ustaleniom o winie K.Z. w zakresie czynu, popełnionego przez niego na szkodę H. A.. Przypomnieć na wstępie należy, że Sąd Okręgowy ustalił, iż oskarżony ten, działając wspólnie z K. S. i przy współudziale A. D. i R. C. zabrał H. A. (1) telefon komórkowy N. wartości nie mniejszej niż 300 zł. a następnie wspomniany K.Z. i K. S. zastosowali przemoc wobec tego pokrzywdzonego, gdy podjął on przedsięwzięcia, zmierzające do odzyskania skradzionego telefonu. Apelująca obrończyni nie kwestionuje zaistnienia tej kradzieży. Trudno zresztą by było inaczej, skoro zważy się, iż skradziony telefon „sprzedał” osk. K. S. w lombardzie, zawierając tzw. „umowę pożyczki” nr (...). Zarówno powyższa „umowa” jak i fakt rozpoznania telefonu przez pokrzywdzonego H. A. (1) sprawstwo oskarżonych potwierdzają więc w stopniu oczywistym. Kwestionuje ono natomiast ustalenia o przemocy zastosowanej przez K. Z. i K. S. względem wymienionego pokrzywdzonego, której celem było utrzymanie się w posiadaniu tego skradzionego telefonu. O przejawach tej przemocy zeznawał pokrzywdzony i to nawet w trakcie rozprawy (k. 1142-1143 Tom VIII) oraz wyjaśniali o niej w trakcie śledztwa K.Z. (T. I k. 185) oraz oskarżeni R. C. (k. 760 Tom IV) i A. D. (k. 193 Tom I). Szczególnie znamienne są w tym względzie wyjaśnienia A. D.. On wprawdzie nie widział tego fragmentu zajścia, gdy pokrzywdzony szarpał się z oskarżonymi, to jednak domyśla się, iż k.Z. zapewne uderzył pokrzywdzonego, bo miał zakrwawione ręce (k. 760 Tom IV).

W tej sytuacji uznano, że Sąd Okręgowy nie naruszył wskazań zawartych w art. 7 kpk, gdy uznał, że prawdziwa jest wersja jaką podali oskarżeni w trakcie śledztwa, opisując przebieg kradzieży dokonanej na szkodę H. A.. Sugestia, jakoby wyjaśnienia ze śledztwa zostały wymuszone, nie ma bowiem żadnego wsparcia w dowodach i okolicznościach sprawy – co już wskazano wcześniej, przy ocenie apelacji, skierowanej przeciwko ustaleniom o winie K.Z. odnośnie pobicia C. S..

2) W tej sytuacji nie sposób kwestionować również oceny prawnej tego czynu. Przemoc zastosowana przez dwóch oskarżonych tj. K.Z. i K. S. w stosunku do pokrzywdzonego, której celem było utrzymanie się w posiadaniu skradzionego telefonu komórkowego uzasadnia zakwalifikowanie tego czynu jako tzw. kradzieży rozbójniczej w rozumieniu art. 281 § 1 kk. W tym miejscu zauważyć należy, że pokrzywdzony H. A., opisując akty przemocy, stosowane względem niego nie podaje, aby został kopnięty. Zważyć jednak należy, iż zastrzegł się on, że krytycznego dnia był w stanie nietrzeźwości. Mógł więc nie zapamiętać tego fragmentu zdarzenia, zwłaszcza, że miało ono dynamiczny przebieg. W konsekwencji Sąd Okręgowy miał podstawy, aby przyjąć, że prawdziwy przebieg tej fazy przestępstwa przedstawił w śledztwie K.Z. (k. 185 Tom I).

Ocenę kary wymierzonej K.Z. za to przestępstwo, przedstawi Sąd Apelacyjny w dalszych częściach uzasadnienia.

3. Ocena zarzutów skierowanych przeciwko ustaleniom co do rozmiarów winy K.Z. w zakresie udziału w kradzieżach złotych łańcuszków (czyn opisany w p. 12 części wstępnej a przypisany K.Z. w p. XXII części skazującej zaskarżonego wyroku).

Zarzuty obrończyni K.Z., skierowane przeciwko rozstrzygnięciu wskazanemu w tytule niniejszego fragmentu uzasadnienia także okazały się chybione.

1. Przypomnieć na wstępie należy, że Sąd Okręgowy uznał, że osk. K. Z., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami wziął udział we wrześniu 2011 r. w 6 kradzieżach złotych łańcuszków na szkodę 7 kobiet, z których 2 zostały ustalone (Z. P. i L. G.). Zdaniem apelującej ustalenia te są błędne, gdyż materiał dowodowy daje podstawę do przypisania temu oskarżonemu udziału jedynie w jednej kradzieży złotego łańcuszka na szkodę nieustalonej kobiety w rejonie osiedla (...).

Zarzut ten uznano za bezzasadny. To prawda, że osk. K. Z. w swych wyjaśnieniach podał, że dokładnie pamięta ten pierwszy wypadek, gdy doszło z inicjatywy K. S. do kradzieży złotego łańcuszka w autobusie na osiedlu (...). Wyjaśnił jednak, że podobnych wypadków było później jeszcze 7 lub 8, przy czym osobą zrywającą łańcuszek z szyi kobiet był on lub K. S.. Podał przy tym, że w kradzieżach tych uczestniczyli także pozostali oskarżeni wg. ustalonego podziału zadań. Mianowicie osoby nie zrywające łańcuszka miały za zadanie cyt. „nam pomóc w razie czegoś, gdyby ktoś chciał nas zatrzymać” (patrz: k. 182-186 Tom I). Jest przy tym znamienne, że ustalenia te mają oparcie nie tylko w wyjaśnieniach oskarżonych, lecz przede wszystkim w wynikach przeszukań dokonanych w lombardach (patrz: umowy lombardowe pożyczek: k. 74, k. 175, k. 664, k. 825-826, k. 827, k. 828, k. 833). Łańcuszki te sprzedawane były przez osk. K. S., gdyż jedynie on dysponował dowodem osobistym. Przy ocenie wyjaśnień K.Z. a zwłaszcza jego winy nie jest bez znaczenia okoliczność, że w czasie dokonywania tych kradzieży przebywał on we W. i był na tzw. „niepowrocie” z Ósrodka (...) w Ł.. Korzystał w tym czasie z gościny swego kuzyna a mianowicie oskarżonego K. S.. Jest więc zrozumiałym, że tego rodzaju kradzieże były metodą zdobywania środków utrzymania. Nie przekroczył wobec tego uprawnień zawartych w art. 7 pkp Sąd Okręgowy, gdy oparł ustalenia o winie K.Z. właśnie na wyjaśnieniach ze śledztwa, odmawiając wiary wyjaśnieniom z rozprawy, gdy przyznał się ten oskarżony do udziału jedynie w kradzieży łańcuszka na osiedlu (...) (Tom VII k. 1135-1136).

Nie budzi zastrzeżeń także ocena prawna tego czynu, gdy zważy się, iż wszystkie 7 kradzieży potraktowano jako czyn ciągły. Taka ocena prawna jest zasadna, albowiem z dokonywania kradzieży mieli zamiar uczynić sobie oskarżeni (w tym zwłaszcza K.Z.) metodę zdobywania środków utrzymania.

Na temat kary wymierzonej za to przestępstwo wypowie się Sąd Apelacyjny w dalszych fragmentach uzasadnienia i to zarówno przy okazji oceny apelacji obrońcy osk.K. Z. jak i oceny apelacji oskarżycieli.

4. Powody zmiany orzeczeń zawartych w p. 4 części wstępnej i w p. 11 części wstępnej zaskarżonego wyroku.

Jak to już wcześniej zasygnalizowano, obrońcy, oskarżonego K. Z. zakwestionowała ustalenia o winie tego oskarżonego w zakresie 3 przestępstw będących przedmiotem poprzednich fragmentów niniejszego uzasadnienia. Na podstawie art. 435 i 440 pkp skorygowano jednak zaskarżony wyrok co do 2 innych przestępstw przypisanych temu sprawcy.

1. Pierwsza z tych korekt odnosi się do ustaleń, dotyczących wartości telefonu komórkowego, skradzionego przez K. Z., K. S. i R. C., pokrzywdzonemu P. L. (p. 4 części wstępnej, p. IX części rozstrzygającej).

W tym zakresie obrońca osk. R. C. zasadnie zarzucił, że kwestia wartości przedmiotowego telefonu znalazła się poza sferą rozważań Sądu Okręgowego. Dostrzeżono mianowicie, że pokrzywdzony ten w trakcie śledztwa określił wartość tego telefonu na 300 zł. (k. 584 Tom III). W trakcie rozprawy zeznał jednak, że telefon ten miał wartość 150 zł. przy czym oświadczył, iż także w śledztwie cyt. „zeznawałem, że wartość tego telefonu wynosi ok. 150 zł.” (cytat z k. 1144 T.VII). Oczywiście poważnym niedociągnięciem Sądu Okręgowego jest brak odniesienia się do tych rozbieżności, albowiem kwestie wartości przedmiotu kradzieży ma istotne znaczenie dla oceny prawnej tego konkretnego czynu. Uzasadnia bowiem odpowiedzialność bądź to na podstawie art. 278 kk bądź też za wykroczenie na podstawie art. 119 § 1 kod. wyk. Uznano jednak, że nie ma potrzeby uchylania wyroku w tym zakresie, albowiem ustaleń co do wartości tego telefonu może dokonać Sąd Apelacyjny w ramach zgromadzonego materiału dowodowego. Mianowicie – uwzględniając stanowisko pokrzywdzonego P. L. zaprezentowane w trakcie rozprawy, a także wycenę przedmiotowego telefonu dokonaną przez „(...) A. C.” tj. na 30 zł. (k. 61), uznano, że telefon ten przedstawiał wartość nie większą niż 150 zł. W tym stanie rzeczy czyn ten winien być zakwalifikowany jako wykroczenie z art.119 § 1 kod. wyk. Tego rodzaju zmianę dokonano nie tylko względem R. C., którego apelacja odnosiła się do wymienionej kradzieży, lecz na podstawie art. 435 pkp również i do K. Z. a nadto K. S.. Uznano równocześnie, że cele kary określone w art. 33 – 35 kod. wyk. zostaną osiągnięte przy wymierzeniu K.Z. za to wykroczenie 10 dni aresztu.

2. Nie zostały zaskarżone także ustalenia o winie K.Z. w zakresie czynu opisanego w p. 11 części wstępnej a przypisanego w p. XXI części rozstrzygającej. Chodzi tu o zdarzenie, do którego doszło z udziałem wymienionego oskarżonego

w P. Opiekuńczo-Interwencyjnej P. D. we W.. W placówkach tego rodzaju umieszczani są m.in. uciekinierzy z (...), (...) i rodzinnych domów dziecka (patrz: Tom IX. K. 1530). Z tego powodu został tam umieszczony 30.09.2012 r. po zatrzymaniu osk. K. Z., który nie powrócił do (...) w Ł. – (k. 278-286 Tom II). W P. tej miał przebywać do 05.10.2011 r. (k. 285 T.II). Krytycznej nocy tj. 01.10.2011 r. postanowił jednak uciec. Próbowała zatrzymać go M. G. (1), zatrudniona w tej placówce w charakterze wychowawcy (k. 275 Tom II). W trakcie szarpaniny oskarżony uderzył całym swym ciałem wymienioną pokrzywdzoną, powodując jej upadek na ziemię i spowodował szereg obrażeń skutkujących rozstrojem zdrowia na czas nie przekraczający 7 dni (opinia k. 1340 – 1341 Tom VIII). Fakt zakwalifikowania tego przestępstwa na podstawie art. 157 § 2 kk jest bezdyskusyjny. Nie sposób jednak zrozumieć powodów, dla których czyn ten potraktowano jako wyczerpujący równocześnie znamiona przestępstwa czynnej napaści na osobę przybraną policjantowi do wykonywania prawnej czynności służbowej w rozumieniu art. 224 § 2 kk. Przecież już wcześniej wskazano, że do zadań P. Opiekuńczo – Wychowawczej (...) należy przetrzymywanie m.in. uciekinierów z (...) Tam też miał przebywać prze 5 dni tj. od 30.09.2011 r. do 5.10.2011 r. oskarżony K. Z., oczekujący na przetransportowanie do Ośrodka w Ł.. W tej sytuacji nie można uznać, aby wychowawcy tej placówki byli osobami „przybranymi” przez funkcjonariuszy policji do wykonywania czynności służbowych tych funkcjonariuszy. Jest przy tym oczywistym, że wychowawcy ci nie są także funkcjonariuszami publicznymi. W tej sytuacji akt przemocy, zastosowany krytycznej nocy przez oskarżonego K. Z. wobec M. G. (1), nie może być uznany za wyczerpujący znamiona występku z art. 224 § 2 kk. Czyn ten wyczerpał bowiem jedynie znamiona przestępstwa z art. 157 § 2 kk. Odmienna ocena tego zdarzenia byłaby oczywiście niesprawiedliwa w rozumieniu art.440 kpk, stąd też wyrok w tym zakresie, mimo braku apelacji, został skorygowany przez Sąd Apelacyjny. Przedstawiona korekta nie pociągnęła jednak zmiany orzeczenia w zakresie wysokości orzeczonej kary. Kara 6 miesięcy, wymierzona przez Sąd Okręgowy w p. XXI, spełnia bowiem wymogi określone w art. 53 i 54 kk. Inną oczywiście kwestią jest to, czy były podstawy do warunkowego zawieszenia jej wykonania. Na powyższe pytanie udziela Sąd Apelacyjny odpowiedzi przeczącej, zaś stosowne argumenty w tym zakresie przedstawione zostaną w rozdziałach poświęconych apelacjom oskarżycieli, a także bezpośrednio niżej.

5. Ocena zarzutów skierowanych przeciwko karom wymierzonym K.Z..

Niezasadne okazały się także zarzuty obrończyni skierowane przeciwko karom wymierzonym K.Z.. Wręcz przeciwnie – kary orzeczone względem tego oskarżonego rażą łagodnością, stąd też uwzględniono apelacje oskarżycieli i kary te podwyższono w instancji odwoławczej.

Przede wszystkim nie sposób zgodzić się z zarzutem apelującej obrończyni, jakoby K.Z. skazano z naruszeniem wskazań z art. 10 § 3 kk. Przepis ten przecież odnosi się do sprawców nieletnich. Tymczasem K.Z. urodził się (...) r. a więc w chwili popełnienia wszystkich przestępstw miał ukończone 17 lat. Oczywiście Sąd Apelacyjny jest świadom, że jest on sprawcą młodocianym i do takich osób odnoszą się szczególne dyrektywy w zakresie wymiaru kary (art. 54 kk). Zważyć jednak należy, że wskazana w tym przepisie dyrektywa wymiaru takiej kary, aby przede wszystkim sprawcę młodocianego wychować, nie oznacza nakazu orzekania wyłącznie kar łagodnych. Wskazany w art. 54 § 1 kk cel wychowania młodocianego może bowiem w niektórych sytuacjach zostać osiągnięty przy orzeczeniu surowych i długoterminowych kar izolacyjnych. Tak rzecz będzie przedstawiała się zwłaszcza wówczas, gdy będzie chodziło o osoby wprawdzie młode, lecz o znacznym stopniu zdemoralizowania, co do których nieskuteczne okazały się dotychczas stosowane środki resocjalizacyjne. Do tej kategorii osób należy zaliczyć K.Z.. Już od najmłodszych lat sprawował on poważne problemy wychowawcze. Od 7 roku życia tj. od 2001 r. został zarejestrowany w Poradni Psychologicznej dla (...) w T. (k. 411-435). Podejmowane działania wychowawcze okazały się nieskuteczne stąd też w 2007 r. zalecono umieszczenie go w (...) w Ł.. Stosowane w tej placówce metody resocjalizacyjne okazały się nieskuteczne. Dowodzą tego przestępstwa będące przedmiotem sprawy niniejszej. Jest przy tym znamienne, że w trakcie dokonywania tego najpoważniejszego przestępstwa, tj. bicia C. S. to właśnie K.Z. wykazywał się największą aktywnością i brutalnością (patrz: rozważania dotyczące apelacji skierowanej przeciwko skazaniu za czyn z art. 158 § 2 kk). Stąd też wnioski apelującej obrończyni o wymierzenie osk.K. Z. kary z zastosowaniem dobrodziejstwa z art. 69 kk uznano za niezasadne w stopniu oczywistym.

II. Ocena apelacji obrońcy osk. R. C. (1) (Tom VIII, k. 1433 in).

Apelacja wymieniona w tytule niniejszego fragmentu uzasadnienia okazała się zasadna jedynie w tym zakresie w jakim kwestionuje ustalenia co do wartości telefonu komórkowego skradzionego P. L. (czyn opisany w pkt 4 części wstępnej a przypisany w pkt XI części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku). Pozostałe zarzuty uznano natomiast za niezasadne. Poniżej argumenty, wspierające stanowisko Sądu Apelacyjnego.

1. Ocena zasadności zarzutów procesowych, podniesionych przez obrońcę R. C. przeciwko sposobowi prowadzenia postępowania przygotowawczego.

Na wstępie zauważyć należy, że osk. R. C. nie tylko na rozprawie, lecz także i w śledztwie generalnie negował swą winę. Przyznał się jedynie do stosunkowo niewielkiego udziału w pobiciu C. S., a także podrzędnej roli w trakcie dokonywania kradzieży łańcuszków. Co do innych czynów sugerował, iż był jedynie ich świadkiem. W tej sytuacji dowodami jego winy w zakresie przypisanych mu przestępstw były głównie wyjaśnienia innych oskarżonych. Jest więc zrozumiałym, że w apelacji swej obrońca osk. R. C. podejmuje przedsięwzięcia, zmierzające do podważenia wiarygodności wyjaśnień składanych w śledztwie przez poszczególnych oskarżonych. Sugeruje przy tym, że wyjaśnienia te zostały złożone z naruszeniem zasad procesowych, określonych w przepisach k.p.k. Stanowiska tego nie podzielono.

1) Stwierdzenie powyższe odnosi się w pierwszym rzędzie do tych argumentów, które odnoszą się do tzw. „notatek urzędowych,” sporządzonych przez policjantów z rozmów odbytych z podejrzanymi lub niektórymi świadkami. Zważyć przecież należy, że „notatki” takie nie mają procesowego znaczenia i nie mogą być podstawą ustaleń faktycznych. Nie były więc i w sprawie niniejszej podstawą ustaleń, dokonywanych przez Sąd Okręgowy (patrz: uzasadnienie zaskarżonego wyroku).

2) Chybiony i to w stopniu oczywistym jest także zarzut obrazy art. 175 § 1 kpk. Sugestia apelującego obrońcy osk. R. C., jakoby podejrzanych nie informowano o uprawnieniach procesowych, w tym i prawie do odmowy składania wyjaśnień lub prawie do odmowy udzielania odpowiedzi na stawiane pytania, pozostaje w oczywistej sprzeczności z treścią protokołów przesłuchań wszystkich podejrzanych. Jest znamienym, że nawet apelujący obrońca nie wskazał jakiegokolwiek przykładu protokołu przesłuchania, wspierającego ten głośłowny zarzut.

3) Podobnie ocenić należy zarzut, podniesiony w p. I. 4 apelacji. Sugestia tego obrońcy, jakoby nie został on zawiadomiony o terminie przesłuchania osk. R. C. w dniu 9 lutego 2011 r. pozostaje w oczywistej opozycji do treści zapisu, znajdującego się na k. 754 T. IV akt. To prawda, że w trakcie przesłuchania wymienionego oskarżonego obrońca nie brał udziału, lecz z treści informacji, zawartej na k.754, jednoznacznie wynika, że o terminie tego przesłuchania został on poinformowany. Jest przy tym znamienym, że nie domagał się on, by powyższe stwierdzenie prokuratora zostało sprostowane.

Inne zarzuty procesowe zostały skierowane przeciwko sposobowi procedowania Sądu Okręgowego, w tym głównie przeciwko ocenie dowodów. Zostaną one ocenione przy okazji rozważania zarzutów, podniesionych przez tego obrońcę przeciwko ustaleniom o winie osk. R. C. w zakresie wszystkich przypisanych mu przestępstw.

2. Ocena zarzutów, skierowanych przeciwko skazaniu R. C. za udział w pobiciu C. S. (czyn opisany w p. 1 części wstępnej, a przypisany w p. III części rozstrzygającej).

1) Zarzutów, podniesionych pod adresem ustaleń o udziale R. C. w pobiciu C. S., co już wcześniej zasygnalizowano, Sąd Apelacyjny nie podzielił. To prawda, że w trakcie rozprawy oskarżony ten nie przyznał się do tego przestępstwa (podobnie jak i do pozostałych mu przypisanych), lecz jego postawa nie uszła uwadze Sądu Okręgowego. W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku przesłedzono w jaki sposób zachowywał się ten sprawca w trakcie składania poszczególnych wyjaśnień w tym i odnoszących się do pobicia C. S.. Sąd Okręgowy zauważył, że składając wyjaśnienia przed prokuratorem w dniu 30.09.2011 r. potwierdził on fakt włączenia się do bicia wymienionego pokrzywdzonego, przyznając, iż go kopnął (k. 224-225 T.II). Jest przy tym znamienym, że było to pierwsze przesłuchanie tego oskarżonego w sprawie. Podtrzymał on te wyjaśnienia przed Sądem Rejonowym, gdy odbyło się posiedzenie w

przedmiocie rozpoznania wniosku o jego tymczasowe aresztowanie (k. 227-228 Tom II). Sąd Okręgowy zwrócił ponadto uwagę na wyjaśnienia innych oskarżonych, którzy w trakcie śledztwa potwierdzili udział R. C. w pobiciu C. S..

W tej sytuacji zarzut, jakoby ocena dowodów dokonana przez Sąd Okręgowy naruszała wskazania zawarte w art. 7 kpk, jest niezasadny. Sąd ten bowiem dostrzegł treść wszystkich wyjaśnień składanych przez oskarżonych, a w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przedstawił powody, dla których dał wiarę jednym wyjaśnieniom a innym wiary tej odmówił. Trafnie przy tym zwrócono uwagę, że postawa oskarżonych uległa zmianie po uzyskaniu informacji, że pobity pokrzywdzony zmarł.

2) Fakt kwestionowania ustaleń o winie oskarżonego w zakresie przypisanego mu udziału w pobiciu C. S., obliguje do całościowej oceny wyroku wydanego co do tego czynu (art. 447 § 1 kpk). Rozważono wobec tego w pierwszym rzędzie, czy trafna jest ocena prawna tego czynu. Przypomnieć w tym miejscu należy, że dwa tygodnie po tym pobiciu pokrzywdzony zmarł. Sąd Okręgowy uznał jednak, że są wątpliwości, czy śmierć ta była konsekwencją obrażeń doznanych przez pokrzywdzonego w wyniku pobicia z dnia 22.09.2011 r., czy też rezultatem równie ciężkich obrażeń jakich doznał on kilka tygodni wcześniej. Kwestia ta została zasygnalizowana we wcześniejszych fragmentach uzasadnienia, gdy oceniano apelację obrońcy K.Z.. Wróci do niej Sąd Apelacyjny, gdy rozważane będą apelacje oskarżycieli. W tym miejscu jedynie przypomina się, że zaakceptowano stanowisko wyrażone w zaskarżonym wyroku, iż czynem swym wyczerpali oskarżeni znamiona występkę z art. 158 § 2 kk. Z powodów wcześniej wskazanych w rozdziale poświęconym apelacji K.Z., skorygowano opis tego czynu tak by nie było żadnych wątpliwości co do tego, że skazano oskarżonych, w tym i R. C. za pobicie, którego skutkiem nie była śmierć C. S., lecz spowodowanie ciężkiego uszczerbku na jego zdrowiu.

Z przyczyn określonych w art. 447 § 1 kpk ocenie poddano także karę wymierzoną R. C. za to przestępstwo. Uznano jednak, że nie ma podstaw do uznania, by kara, jaką orzekł w tym zakresie Sąd Okręgowy, raziła surowością. Wręcz przeciwnie, podzielono argumenty przedstawione w apelacjach oskarżycieli tj. prokuratora i oskarżycielki posiłkowej, że kara wymierzona R. C. razi łagodnością i karę tę zaostrzono w instancji odwoławczej (patrz: rozważania odnoszące się do apelacji oskarżycieli).

3. Ocena zarzutów skierowanych przeciwko skazaniu R. C. za czyn opisany w p. 3, a przypisany w p. VIII części skazującej zaskarżonego wyroku (kradzież telefonu komórkowego na szkodę H. A.).

Za niezasadne uznano także zarzuty, skierowane przeciwko ustaleniom o winie R. C. w zakresie udziału w kradzieży telefonu komórkowego, należącego do H. A. (1). Przed podaniem argumentów, uzasadniających powyższe stanowisko, przypomnieć należy, że zdarzenie, o którym mowa w tym fragmencie uzasadnienia było przedmiotem wcześniejszych rozważań, gdy oceniano apelację obrońcy osk. K. Z.. W przestępstwie popełnionym na szkodę H. A. uczestniczyło bowiem 4 oskarżonych, przy czym ich rola była na tyle zróżnicowana, że 3 osobom postawiono zarzut dokonania kradzieży rozbójniczej z art. 281 kk (zarzut z p. 2 części wstępnej postawiony K. Z., K. S. i A. D.), natomiast R. C. (1) zarzut popełnienia przestępstwa z art. 278 § 1 kk (zarzut z p. 3 części wstępnej zaskarżonego wyroku).

1) Jak to już wcześniej przedstawiono, apelujący obrońca kwestionuje ustalenia o udziale R. C. w kradzieży, o której mowa w tytule niniejszego fragmentu uzasadnienia. Podnosi przy tym takie same argumenty, jakie kierował przeciwko innym ustaleniom o winie tego oskarżonego. Na temat zarzutów procesowych wypowiedział Sąd Apelacyjny swoje stanowisko we wcześniejszych fragmentach uzasadnienia. Nie podzielono także twierdzeń, że Sąd Okręgowy dokonał błędnych ustaleń odnośnie udziału osk. R. C. w kradzieży popełnionej na szkodę H. A.. Sąd ten nie stracił bowiem z pola widzenia postawy wymienionego oskarżonego, który w trakcie rozprawy nie przyznał się do winy. Nie podzielił Sąd Okręgowy także sugestii ze śledztwa tego sprawcy, jakoby był on jedynie świadkiem tego czynu. To prawda, że to nie on zabrał telefon komórkowy pokrzywdzonemu i nie on stosował później przemoc względem tego pokrzywdzonego, gdy chciał on odzyskać skradziony telefon. Przy ocenie kradzieży, w których on uczestniczył nie można pomijać sposobu życia jaki prowadzili w tym czasie oskarżeni, w tym i R. C.. Żaden z nich nie pracował, nikt też w tym czasie nie chodził do szkoły. Przebywali niemalże bez przerwy w całej tej kilkuosobowej grupie i to do późnych godzin nocnych. Kradzieże telefonów komórkowych, zrywanie złotych łańcuszków i przekazywanie tych przedmiotów do lombardów

było metodą funkcjonowania ich w społeczeństwie. To prawda, że kradzieży tych przedmiotów dopuszczał się w określonej sytuacji tylko jeden z nich. Pozostałe osoby nie były jednak jedynie biernymi obserwatorami. Udzielali oni swoją obecnością temu konkretnemu sprawcy kradzieży nie tylko pomocy psychicznej, lecz nadto mieli za zadanie zabezpieczyć jego ucieczkę. Przecież tak rolę ich opisywał w śledztwie i to przed prokuratorem m.in. właśnie osk. R. C.. Wyjaśnił on bowiem m.in. cyt: „Była taka sytuacja, że K. nam mówił, że jakby coś, jakby ktoś go chciał zatrzymać, złapać, na tej kradzieży, to my z S. mamy mu pomóc. Mieliśmy odciągnąć osobę, która by go goniła, albo coś w tym stylu” (cytat z k. 758 Tom IV). Wprawdzie po kradzieży dokonanej na szkodę H. A., osk. R. C. nie udzielał pomocy K.Z., gdy pokrzywdzony próbował mu telefon odebrać, ale było to zapewne wynikiem tego, iż po aktach przemocy zastosowanych przez K. S. i K.Z., pokrzywdzony zaniechał kontynuowania prób odbierania telefonu. Nie zmienia to jednak faktu, że treść zeznań R. C. wskazuje, iż śledził on przebieg tej fazy zdarzenia w trakcie której względem pokrzywdzonego stosowano przemoc. Trafnie wobec tego uznał Sąd Okręgowy, że R. C. był także współsprawcą tej kradzieży, chociaż nie w formie kwalifikowanej o jakiej stanowi art. 281 kk. Tę postać tzw. kradzieży rozbójniczej przypisano bowiem 2 oskarżonym, tj. K.Z. i K. S.. Dwóch pozostałych oskarżonych tj. A. D. i R. C. uznano natomiast za współsprawców kradzieży w jej podstawowej postaci z art. 278 § 1 kk.

W podsumowaniu więc stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy, dając wiarę wyjaśnieniom współoskarżonych, nie naruszył reguł odnoszących się do oceny dowodów. Szczególnie znamienne w tym względzie były wyjaśnienia K.Z., gdy opisuje sposób zachowania swojego i pozostałych oskarżonych przed tą kradzieżą. Mianowicie porozumieli się bez słów, gdy stwierdzili, że pokrzywdzony H. A. ma telefon i jest przy tym w stanie nietrzeźwości. Wyjaśnił m.in. „Nam ten telefon się od razu spodobał. Wszyscy patrzyliśmy na siebie. Ja chciałem by mi pokazał telefon. Gdy autobus się zatrzymał, to udałem, że chciałem mu oddać ten telefon, zabrałem szybko rękę i szybko wysiadłem z autobusu, a koledzy za mną. Ten mężczyzna też szedł za nami, mówił żebyśmy mu oddali telefon. My mówiliśmy żeby odszedł, żeby sp...ł” (cytat z k. 185 T. I).

2) Fakt kwestionowania ustaleń o winie R. C. obliguje także do oceny kary wymierzonej temu sprawcy za przypisany mu udział w kradzieży telefonu komórkowego na szkodę H. A. (dyrektywa z art. 447 § 1 kk). Przypomnieć wobec tego należy, że Sąd Okręgowy skazał go za to przestępstwo na 6 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym wykonanie tej kary zawiesił warunkowo na 5 lat próby. Kara ta żadną miarą nie może uchodzić za rażąco surową. Wręcz przeciwnie – zastosowanie dobrodziejstwa z art. 69 kk względem wymienionego sprawcy trudno sposób racjonalny wytłumaczyć. Stąd też uwzględniając apelację prokuratora wyrok w tym zakresie został zmieniony (patrz: rozważania odnoszące się do apelacji oskarżycieli).

4. Ocena zarzutów skierowanych przeciwko ustaleniom odnoszącym się do udziału R. C. w kradzieży telefonu komórkowego, należącego do P. L. (czyn z p. 4 części wstępnej, przypisany w p. XI części skazującej).

Przestępstwo wymienione w tytule niniejszego fragmentu uzasadnienia było przedmiotem wcześniejszych rozważań, odnoszących się do osk. K. Z. (p. 4 Powody zmiany orzeczeń zawartych w p. 4 i 11 części wstępnej zaskarżonego wyroku). W kradzieży telefonu komórkowego należącego do P. L. brało bowiem udział 3 oskarżonych, a mianowicie: K.Z., R. C., K. S..

Apelujący obrońca osk. R. C. skierował pod adresem zaskarżonego wyroku dwa zarzuty. Mianowicie - przede wszystkim zakwestionował, aby wymieniony oskarżony był sprawcą tej kradzieży. Niejako alternatywnie zgłosił zastrzeżeni a co do ustaleń o wartości tego telefonu. Spośród tych zarzutów jedynie ten alternatywny okazał się uzasadniony.

1. Nie zgodzono się natomiast z podstawowym zarzutem, skierowanym przeciwko ustaleniom o udziale R. C. w tej kradzieży. Skarżący obrońca odwołuje się w tym względzie do postawy wymienionego oskarżonego, który w trakcie rozprawy kategorycznie zanegował swą winę w którymkolwiek z zarzuconych mu przestępstw. Ponadto podnosi ten sam zarzut o charakterze procesowym co do wartości dowodowej wyjaśnień złożonych przez oskarżonych w trakcie śledztwa. Kwestia zarzutów procesowych, skierowanych przez tego obrońcę przeciwko sposobowi prowadzenia śledztwa była przedmiotem wcześniejszych rozważań. Te wcześniejsze argumenty Sądu Apelacyjnego zachowują swą

aktualność i do niniejszego fragmentu rozważań. W konsekwencji przyjęto, że Sąd Okręgowy nie naruszył reguł, odnoszących się do oceny dowodów, gdy uznał, że wyjaśnienia K. Z. i K. S. złożone w śledztwie mogą być podstawą ustaleń nie tylko odnośnie ich winy, lecz także i winy osk. R. C..

2. Już wyżej zasygnalizowano, że obrońca ten podniósł nadto alternatywny zarzut pod adresem rozstrzygnięcia, odnoszącego się do czynu opisanego w p. 4 części wstępnej zaskarżonego wyroku, a mianowicie co do wartości skradzionego telefonu. Zarzut ten, z przyczyn podanych wcześniej w p. 4, gdy oceniano apelację obrońcy osk. K. Z., uznano za zasadny (p. 4. i 11 części wstępnej zaskarżonego wyroku). W konsekwencji uznano, że czyn ten stanowi wykroczenie, wyczerpujące znamiona art. 119 § 1 kod. wyk. Uwzględniając wskazania zawarte w art. 33 – 35 kod. wyk. wymierzono za to wykroczenie R. C. karę taką samą jak i dwóm pozostałym współsprawcom to jest 10 dni aresztu.

5. Ocena zarzutów, skierowanych przeciwko ustaleniom o udziale R. C. w kradzieżach złotych łańcuszków (czyn zarzucony w p. 8 części wstępnej a przypisany w p. XVIII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku).

Nie podzielono także zarzutów, skierowanych przeciwko ustaleniom o udziale R. C. w kradzieżach złotych łańcuszków. Przypomnieć w tym miejscu należy, że ten przejaw przestępczej działalności oskarżonych był omawiany już wcześniej, gdy oceniano apelację obrońcy K.Z.. Już w tym poprzednim fragmencie uzasadnienia wskazano, że z dokonywania kradzieży, głównie telefonów na szkodę nietrzeźwych mężczyzn oraz złotych łańcuszków, noszonych przez kobiety, uczynili sprawcy, występujący w niniejszej sprawie, sposobem na funkcjonowanie w społeczeństwie. Sąd Okręgowy ustalił, że R. C. wziął udział w 4 takich kradzieżach.

1. Apelujący obrońca ustalenia te kwestionuje.

Na uzasadnienie swego stanowiska odwołuje się przede wszystkim do postawy, prezentowanej przez R. C. w trakcie rozprawy. Istotnie wymieniony sprawca, słuchany przed Sądem, nie przyznał się, co już wcześniej podniesiono, do żadnego z zarzuconych mu czynów (k. 1138 Tom VII). Sąd Okręgowy nie stracił jednak z pola widzenia jego postawy. Przeciwwstawił jej nie tylko wyjaśnienia innych oskarżonych, lecz przede wszystkim i wyjaśnienia tego oskarżonego, składane w trakcie śledztwa. Wprawdzie oświadczał on wówczas, że nie brał udziału w zarzucanych mu kradzieżach łańcuszków, lecz winę swą potwierdzał w sposób pośredni. Sugerował bowiem, iż był jedynie świadkiem takich czynów dokonywanych przez innych oskarżonych, głównie K. Z. i K. S., ale równocześnie przyznawał, że zadaniem osób, które nie zrywały kobietom łańcuszków było ubezpieczenie tych bezpośrednich sprawców przed ewentualnym zatrzymaniem. Na ten fragment wyjaśnień R. C. zwrócono uwagę w poprzednich fragmentach uzasadnienia, zwłaszcza wówczas, gdy oceniano zarzuty obrońcy tego oskarżonego, skierowane przeciwko ustaleniom o jego udziale w kradzieży telefonu na szkodę H. A.. Uwzględniając przy tym wielokrotnie powtarzane wcześniej argumenty, przemawiające za prawdziwością wyjaśnień, jakie składali poszczególni oskarżeni w trakcie śledztwa, uznano, że Sąd Okręgowy nie naruszył reguł odnoszących się do oceny dowodów, gdy te wcześniejsze wyjaśnienia przyjął za podstawę ustaleń o winie oskarżonych, w tym i osk. R. C..

2. Kierunek tej apelacji to jest co do winy, obliguje do całościowej oceny wyroku zaskarżonego i co do rozstrzygnięcia z p. XVIII (art. 447 § 1 kpk). Rozważono wobec tego czy trafna jest ocena prawna tych 4 zachowań przypisanych R. C. z p. 8 części wstępnej zaskarżonego wyroku. Przypomnieć wobec tego należy, że te 4 kradzieże, popełnione we wrześniu 2011 r. w autobusach, w identyczny sposób i z wykorzystaniem takiej samej sytuacji, potraktował Sąd Okręgowy jako czyn ciągle wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk. Sąd Apelacyjny taką ocenę w pełni akceptuje.

Dyrektywa zawarta w art. 447 § 1 kpk obliguje nadto do oceny kary, wymierzonej za to przestępstwo zaskarżonym wyrokiem. Przypomnieć wobec tego należy, że R. C. został skazany za ten czyn na karę 1 roku im 6 miesięcy pozbawienia wolności. Kary tej nie sposób uznać za rażąco surową. Wprawdzie R. C. to osoba młodociana (urodz. (...)). Co więcej w chwili dokonywania wszystkich zarzuconych czynów miał ukończone zaledwie 17 lat. Prowadzony tryb życia dowodzi jednak, iż należy on do sprawców o znacznym stopniu demoralizacji. Nie pracował, nie uczył się zaś z dokonywania kradzieży uczynił metodę funkcjonowania w społeczeństwie. Stąd też uznano, że cele kary, przewidziane

w art. 54 kk względem młodocianych sprawców przestępstw, zostaną osiągnięte przy wymierzeniu temu oskarżonemu kary w rozmiarze takim, jak to orzeczono w p. XVIII części skazującej zaskarżonego wyroku.

III. Ocena apelacji obrońcy osk. K. S. (1).

Apelująca obrończyni osk. K. S. zaskarżyła wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu jedynie w zakresie skazania tego sprawcy za udział w pobiciu C. S.. Zdaniem tej skarżącej brak dowodów świadczących o udziale K. S. w biciu pokrzywdzonego, gdyż nie potwierdza tego żaden ze świadków, a nadto oskarżony ten, popełniając inne przestępstwa cyt. „nigdy nie używał przemocy fizycznej i nigdy nie był stroną agresywną” (cytat z uzasadnienia apelacji k. 1430).

Ponadto eksponuje ona fakt, że na butach oskarżonego nie ujawniono śladów biologicznych, świadczących o kontaktach z pokrzywdzonym. W tej sytuacji, w jej przekonaniu, nie można wykluczyć, że doznane przez C. S. obrażenia to wynik upadku lub potrącenia przez pojazd mechaniczny.

Przedstawiona argumentacja jest niezasadna.

1) Przede wszystkim nie można zgodzić się z sugestią skarżącego, jakoby w sprawie nie było bezpośrednich dowodów, świadczących o udziale K. S. w pobiciu C. S.. On sam wprawdzie w trakcie rozprawy zaprzeczył, aby miał cokolwiek wspólnego z tym czynem, ale w trakcie śledztwa wyjaśnił, iż zdarzenie takie zaistniało, z tym, że on był jedynie jego świadkiem (k. 201-202 Tom I). Sąd Okręgowy wersji tej nie dał wiary uznając, iż prawdziwe są wyjaśnienia współoskarżonych K.Z., R. C. i A. D.. Wszyscy oni w trakcie postępowania przy pierwszych przesłuchaniach u prokuratora przyznali się do tego czynu, wyjaśniając przy tym, że K. S. także brał w nim aktywny udział. W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku Sąd ten wytłumaczył także przekonujące powody, dla których w późniejszej fazie śledztwa oraz podczas rozprawy oskarżeni wycofali się z tych wyjaśnień. Mianowicie dotarła do nich informacja, że pokrzywdzony zmarł.

2) Po drugie nie można bezkrytycznie podzielić sugestii skarżącej obrończyni, jakoby osk. K. S. nigdy nie stosował przemocy w trakcie dokonywania przypisanych mu przestępstw. Przeciwnie taką przemoc stosował on wobec H. A. (1), aby K.Z. utrzymał się w posiadaniu skradzionego telefonu komórkowego. Zauważyć należy, że okoliczności tego czynu były przedmiotem wcześniejszych rozważań gdy oceniano apelację obrońcy K.Z..

3) Po trzecie – nie sposób wyolbrzymić znaczenia tej okoliczności, że na obuwiu oskarżonego nie ujawniono śladów biologicznych potwierdzających kontakt z pokrzywdzonym. Przeciwnie ślady takie nie zawsze pozostaną jako następstwo kontaktu z inną osobą,

4) Po czwarte – chybione są także sugestie, jakoby obrażenia ciała doznane przez pokrzywdzonego mogły być wynikiem innych zdarzeń losowych nie zaś pobicia. Już we wcześniejszych fragmentach niniejszego uzasadnienia rozważał Sąd Apelacyjny tę kwestię, gdy oceniano apelację obrońcy osk. K. Z.. Odwołano się wówczas do stanowczych stwierdzeń zawartych w opinii dr. H. S. z których wynika, że obrażenia doznane przez C. S. są typowe dla pobicia, a przy tym nie są tego rodzaju, które występują w następstwie zderzenia z pojazdem mechanicznym. W konsekwencji uznano, że Sąd Okręgowy dokonał trafnych ustaleń o winie osk. K. S. w zakresie jego udziału w pobiciu pokrzywdzonego C. S..

5) Kierunek tej apelacji (tj. co do winy) obliguje do całościowej oceny zaskarżonego wyroku (art. 447 § 1 kpk). Rozważono wobec tego czy trafna jest ocena prawna przedmiotowego czynu. Zważyć w tym zakresie należy, że Sąd Okręgowy, realizując w sposób właściwy wskazania wyrażone w art. 5 kpk, uznał, że oskarżeni nie mogą odpowiadać za śmierć pokrzywdzonego. Zasadność tej oceny będzie przedmiotem pogłębionych rozważań przy analizowaniu apelacji oskarżycieli. Nie może być jednak żadnych wątpliwości, że zasadnie Sąd Okręgowy uznał, że sprawcy brutalnego bicia i kopania mężczyzny w podeszłym wieku i do tego nietrzeźwego, nie potrafiącego się skutecznie bronić, dopuścili się przestępstwa pobicia w rozumieniu art. 158 kk. Trafnie także uznano, że winni oni i mogli przewidzieć, że pokrzywdzony ten dozna w następstwie tego bicia poważnego uszczerbku na zdrowiu i to takiego jaki in concreto wystąpił.

Dyrektywa wyrażona w/w przepisie obliguje także do oceny kary wymierzonej K. S. za to przestępstwo. Został on skazany na 3 lata pozbawienia wolności. Sąd Apelacyjny nie traci z pola widzenia faktu, że wymieniony sprawca jest osobą młodocianą (urodz. (...)). Zważyć jednak należy, że prowadzony w sierpniu i wrześniu 2011 r. styl życia dowodzi, iż stopień jego demoralizacji jest daleko posunięty. Przecież uznał on, że kradzieże telefonów i zrywaniu kobietom łańcuszków będą metodą na jego funkcjonowanie w społeczeństwie. W tej sytuacji uznano, że kara 3 lat wymierzona za udział w pobiciu C. S. nie tylko nie razi surowością, lecz jest rażąco łagodna. W konsekwencji uwzględniono apelację oskarżycieli i wyrok w tym zakresie, a także co do zastosowania instytucji z art. 69 kk został w instancji odwoławczej skorygowany (patrz: rozważania nad apelacjami oskarżycieli).

IV. Ocena zarzutów zawartych w apelacji obrońcy osk. A. D. (1) (Tom VIII k. 1466 i n.).

Już na wstępie stwierdzić należy, że nie podzielono zarzutów i wniosków zawartych w apelacji obrońcy osk. A. D.. Przed podaniem argumentów, uzasadniających powyższe stanowisko, przypomnieć należy, że wymieniony oskarżony został skazany za 5 przestępstw a mianowicie:

- 1) za udział w pobiciu C. S. na podstawie art. 158 § 2 kk na karę 2 lat i 6 m-cy pozbawienia wolności (zarzut z p. 1 części wstępnej wyroku, przypisany w p. IV),
- 2) za kradzież telefonu na szkodę H. A. na podstawie art. 278 § 1 kk na karę 6 m-cy pozbawienia wolności z zawieszeniem jej wykonania na 5 lat (p. 2 części wstępnej wyroku i p. VII części rozstrzygającej),
- 3) za udział w rozboju na szkodę H.F. na podstawie art. 280 § 1 kk na 2 lata pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania tej kary na 5 lat (p. 5 części wstępnej wyroku i p.XV części skazującej),
- 4) za udział w kradzieży rozbójniczej na szkodę M. C. na podstawie art. 281 kk i 283 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 5 lat próby (p. 6 części wstępnej i p. XVI części skazującej),
- 5) za udział w 2 kradzieżach złotych łańcuszków popełnionych na szkodę Z.P. i 2 nieznanymi kobiet na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności (p. 7 części wstępnej i p. XVII części skazującej).

Zaskarżonym wyrokiem połączył Sąd Okręgowy w/w kary i wymierzył A. D. na podstawie art. 85, 86 § 1 i 89 § 1a kk jako karę łączną 3 lata pozbawienia wolności (p. XXVII wyroku).

Apelujący obrońca kwestionuje:

- a) po pierwsze – ustalenia o winie osk. A. D. w zakresie wszystkich przypisanych mu przestępstw. Wywodzi przy tym, że u podstaw tych błędnych ustaleń leżała wadliwa ocena dowodów dokonana w niektórych wypadkach z naruszeniem istotnych zasad procesowych,
- b) po drugie – kary wymierzone oskarżonemu, w tym zwłaszcza karę łączną, zarzucając, iż Sąd Okręgowy błędnie zastosował przepis art. 89 § 1 a kk.

Wobec takiej treści apelacji, Sąd Odwoławczy podda ocenie zasadność ustaleń o winie osk. D. w zakresie wszystkich 5 przypisanych mu przestępstw. Jest przy tym oczywistym, że ocenione zostaną także kary wymierzone oskarżonemu, bo obowiązek taki ciążyłby na Sądzie Apelacyjnym nawet, gdyby wyrok w tym zakresie nie został zaskarżony (patrz: nakaz zawarty w art. 447 § 1 kpk).

1. Ocena zasadności zarzutów skierowanych przeciwko ustaleniom o udziale A. D. w pobiciu S. S. (czyn opisany w p. 1 a przypisany w p. IV).

1) Na wstępie przypomina Sąd Apelacyjny za przestępstwo udziału w pobiciu C. S. skazano 4 osoby, a mianowicie oprócz A. D. nadto K. Z., K. S. i R. C.. Pozostali trzej wymienieni oskarżeni także kwestionowali ustalenia co do swej winy w zakresie tego przestępstwa. Ich apelacje były przedmiotem wcześniejszych fragmentów niniejszego

uzasadnienia. W apelacjach swych obrońcy wymienionych oskarżonych powoływali się na podobne argumenty co i obrońca osk. A. D.. W tej sytuacji Sąd Apelacyjny pragnie w pierwszej kolejności odwołać się do swych wcześniejszych rozważań, zawartych w niniejszym uzasadnieniu. Stanowią one bowiem uzupełnienie argumentacji przedstawionej w niniejszym fragmencie uzasadnienia.

2) Kwestionując ustalenia o winie A. D. wywodzi apelujący obrońca, że w trakcie rozprawy zarówno ten oskarżony jak i trzej pozostali sprawcy pobicia zaprzeczyli, aby brali udział w zarzuconym im przestępstwie. To prawda. Zważyć jednak należy, że innej treści wyjaśnienia złożyli oni w postępowaniu przygotowawczym. Przyznali się wówczas do pobicia pokrzywdzonego. Takie też wyjaśnienia złożył w trakcie pierwszego przesłuchania przed prokuratorem osk. A. D., przyznając się do kopnięcia, leżącego na ulicy, wcześniej bitego przez inne osoby, C. S. (k. 192-193). Apelujący obrońca zarzuca, iż wyjaśnienia te nie mogą być procesowo wykorzystane, albowiem podejrzanemu nie przedstawiono wcześniej w tym zakresie zarzutu. Odwołuje się w tym względzie do treści postanowienia z dnia 29.09.2011 r., w którym istotnie zarzut pobicia C. S. nie został A. D. (1) postawiony (k. 188 Tom I). Treść tego postanowienia nie może być jednak interpretowana w oderwaniu od innych decyzji procesowych, podjętych przez organy ścigania wobec wymienionego oskarżonego. Zważyć przecież należy, że tego samego dnia, ale o wcześniejszej porze tj. o godzinie 7, 20 został mu ogłoszony protokół zatrzymania osoby, w którym stwierdza się, iż podstawą tej decyzji jest podejrzenie popełnienia w dniu 20.07.2011 r. przy ul. (...) przestępstwa z art. 158 § 1 kk (k. 117 T.I.). Jest więc oczywistym, że postanowienie o przedstawieniu zarzutów, znajdujące się na k. 188, stanowi jedynie uzupełnienie zarzutu postawionego wcześniej w trakcie zatrzymania. Miał więc Sąd Pierwszej Instancji wszelkie przesłanki, aby wyjaśnienia składane przez A. D. przed prokuratorem uczynić podstawą ustaleń m.in. i w zakresie jego udziału w pobiciu C. S.. Jest przy tym znamienne, że podtrzymał on te wyjaśnienia przed Sądem Rejonowym w trakcie posiedzenia w przedmiocie rozpoznania wniosku o jego tymczasowe aresztowanie (k. 215 Tom II). Trafnie przy tym zinterpretował Sąd Okręgowy postawę oskarżonych w dalszej fazie śledztwa i podczas rozprawy, gdy odwoływali swe wyjaśnienia dotyczące udziału w biciu pokrzywdzonego C. S.. Mianowicie – było to konsekwencją uzyskania wiadomości o śmierci tego pokrzywdzonego.

3) Nie podważają trafności ustaleń o udziale A. D. w tym pobiciu także wyniki badań jego butów. Zważyć przecież należy, że został on zatrzymany po upływie 9 dni od krytycznego zdarzenia. Choćby więc taki wpływ czasu tłumaczył negatywny wynik tych badań. Niezależnie od tego zważyć należy, że zdarzenie miało stosunkowo krótkotrwały przebieg, sąd też kontakty oskarżonych z pokrzywdzonym wcale nie musiały pozostawiać śladów biologicznych tego pokrzywdzonego na odzieży sprawców pobicia.

4) Zarzuca skarżący, że w sprawie brak zeznań osób postronnych, które obserwowały przebieg krytycznego zdarzenia. To prawda, gdyż nawet S. P., który wcześniej miał styczność z pokrzywdzonym i widział przejawy jego agresywnego zachowania, nie widział tej fazy zajścia, gdy był on bity. Jest jednak znamienne, że na podstawie wcześniejszej sytuacji, gdy dostrzegł moment zbliżenia się do siebie grupy młodych ludzi i pokrzywdzonego, to miał przeczucie, że może zostać on pobity. Z tego też powodu wkrótce potem wyszedł na zewnątrz, gdyż był zaniepokojony faktem nieobecności pokrzywdzonego na swym monitorze. Stwierdził wówczas, że pokrzywdzony leży nieprzytomny na skraju ulicy.

5) Nie bardzo zrozumiałe są zarzuty kierowane w apelacji odnośnie sposobu przeprowadzania dowodu z zeznań funkcjonariuszy policji (strona 7 apelacji). Przecież ich zeznania miały na celu przede wszystkim sprawdzenie wersji oskarżonych, jakoby w trakcie śledztwa stosowano wobec nich niedozwolone metody. Nie był one natomiast podstawą ustaleń o winie oskarżonych (patrz: uzasadnienie zaskarżonego wyroku).

6) Podobnie ocenić należy argumenty, odnoszące się do noża znalezionej obok pokrzywdzonego. Jest przecież niespornym, że był to nóż należący do tego pokrzywdzonego. Zeznawał o nim świadek S. P.. Widział bowiem, że pokrzywdzony ten chodził po ulicy i groził tym nożem osobom postronnym. To prawda, że żaden z oskarżonych w swych wyjaśnieniach nie wspomina, aby pokrzywdzony groził im nożem a nawet by widzieli w jego ręce nóż. Zważyć jednak należy, że zdarzenie odbyło się o późnej porze nocnej (ok. godz. 2⁰⁰ w nocy) i miało dynamiczny charakter.

Mogli więc oskarżeni nie widzieć noża w ręku C. S.. Nie jest też wykluczone, że w tym czasie noża tego on nie demonstrował, lub nawet wcześniej utracił.

W tym stanie rzeczy uznano, że brak podstaw do kwestionowania ustaleń o sprawstwie A. D. w zakresie przypisanego mu udziału w pobiciu C. S..

7) Kierunek tej apelacji obliguje do całościowej oceny zaskarżonego wyroku w tym i do rozważenia, czy trafna jest ocena prawna tego czynu (art. 447 § 21 kpk). Już w poprzednich fragmentach uzasadnienia, gdy oceniano apelację K. S. wyraził Sąd Apelacyjny swój pogląd na tę kwestię. Powtórzyć wobec tego należy, że w sytuacji, gdy czterech młodych, silnych a przy tym będących pod wpływem alkoholu bije i kopie brutalnie starszego, schorowanego i do tego w stanie kompletnego upojenia człowieka, to wystąpienie skutków o jakich mowa w art. 158 § 2 kk jest czymś oczywistym.

Dyrektywa, zawarta w/w przepisie, obliguje także do oceny kary, wymierzonej A. D. za ten czyn. Przypomnieć wobec tego należy, że został on skazany na podstawie art. 158 § 2 kk na 3 lata pozbawienia wolności. Kara ta nie razi surowością. Wręcz przeciwnie – Sąd Apelacyjny uznał, iż nie uwzględni ona w należyтым stopniu wszystkich dyrektyw zawartych w art. 53 i 54 kk, stąd też uwzględniono w znacznym zakresie apelację oskarżycieli, korygując tę karę w intencji odwoławczej.

2. Ocena zarzutów, skierowanych przeciwko skazaniu A. D. za udział w kradzieży telefonu komórkowego na szkodę H. A. (1) (czyn opisany w p. 2 części wstępnej a przypisany w p. VII części rozstrzygającej).

1) To prawda, że to nie A. D. zabrał telefon komórkowy pokrzywdzonemu (uczynił to K.Z.) i nie on w późniejszym czasie stosował przemoc względem tego pokrzywdzonego, aby utrzymać się w posiadaniu tej rzeczy (przemoc tę stosowali K.Z. i K. S.). Oceniając jednak rolę osk. A. D. zarówno w autobusie, gdzie dokonano kradzieży a także później poza autobusem, gdy stosowano przemoc względem H. A., nie można pomijać charakteru związków istniejących między poszczególnymi oskarżonymi. Zważyć należy, że w tym czasie tj. w sierpniu i wrześniu 2011 r. oskarżeni, głównie na skutek inspiracji K. S., zdecydowali, że będą zdobywać środki pieniężne z kradzieży, głównie telefonów komórkowych i złotych łańcuszków z szyi kobiet. Już w poprzednich fragmentach uzasadnienia zwrócono uwagę, że kradzieży tych dopuszczał się w określonej sytuacji tylko jeden z tych oskarżonych. Pozostałe osoby nie były jednak jedynie biernymi obserwatorami tego czynu. Udzielali oni swoją obecnością temu konkretnemu sprawcy nie tylko pomocy psychicznej, lecz mieli nadto za zadanie zabezpieczyć jego ucieczkę. Fakt ten wynika wprost z wyjaśnień R. C., który był także jednym z czterech uczestników kradzieży popełnionej na szkodę H. A.. Wyjaśnił on przecież m.in. że cyt. „Była taka sytuacja, że K. nam mówił, że jakby coś, jakby ktoś go chciał zatrzymać, złapać na tej kradzieży to my z S. mamy mu pomóc. Mielіśmy odciągnąć osobę, która by go goniła lub coś w tym stylu” (cytat z k. 758 T. IV). W tej sytuacji wyjaśnienia K. Z., gdy po podjęciu decyzji o dokonaniu kradzieży tego telefonu, spojrzął znacząco na pozostałych oskarżonych, potwierdzają jedynie pogląd Sądu co do istnienia porozumienia między oskarżonymi w zakresie realizowanego przestępstwa (k. 185 Tom I).

2) Fakt kwestionowania ustaleń o winie tego oskarżonego obliguje do całościowej oceny zaskarżonego wyroku (art. 447 § 1 kpk). Rozważono wobec tego w pierwszej kolejności, czy Sąd Okręgowy dokonał trafnej oceny prawnej przedmiotowego czynu. Przypomnieć wobec tego należy, iż w kradzieży tej uczestniczyło 4 oskarżonych. Dwóm z nich tj. K.Z. i K. S. przypisano dokonanie tego przestępstwa w formie kradzieży rozbójniczej (art. 281 kk), natomiast osk. A. D. i R. C. uznano za sprawców kradzieży w formie podstawowej tj. określonej w art. 278 § 1 kk. Zasadność takiej oceny czynu osk. A. D. jest na tyle oczywista, że nie ma potrzeby dokładniej jej uzasadniać.

Dyrektywa z art. 447 § 1 kpk obligowała nadto do oceny, czy kara wymierzona temu sprawcy za przedmiotową kradzież nie razi surowością. Na tak postawione pytanie należy udzielić odpowiedzi zdecydowanie przeczącej. Co więcej – kara 6 miesięcy orzeczona przez Sąd Okręgowy z uwagi na fakt orzeczenia jej z warunkowym zawieszeniem wykonania razi łagodnością. Stąd też, uwzględniając apelację prokuratora, wyrok w tym zakresie skorygowano w instancji odwoławczej.

3. Ocena zarzutów skierowanych przeciwko skazaniu A. D. za udział w napadzie rabunkowym na pokrzywdzonym H. F. (1) (czyn z p. 5. przypisany w p. XV części skazującej).

1) Argumenty apelującego obrońcy, przeciwko rozstrzygnięciu wskazanemu w tytule niniejszego fragmentu uzasadnienia, przedstawiają się podobnie jak i co do skazania A. D. za udział w kradzieży na szkodę H. A.. Sąd Apelacyjny jest świadom, że to nie A. D. zastosował przemoc wobec pokrzywdzonego i to nie on zabrał mu telefon komórkowy. W przestępstwie tym uczestniczyło 3 oskarżonych a mianowicie oprócz A. D. nadto A. C. i H. M. i to ci dwaj ostatni wykonali zasadnicze czynności sprawcze rozboju. Okoliczności powyższe nie mogą być jednak oceniane w oderwaniu od wcześniej dokonanych ustaleń o rodzaju porozumień istniejących między wszystkimi osobami oskarżonymi w tej sprawie. Już w poprzednim fragmencie uzasadnienia wykazano, że oskarżeni zdecydowali się uzyskiwać środki na życie, alkohol i inne używki z dokonywania kradzieży telefonów komórkowych i złotych łańcuszków. Kradzieże te łączyły się w niektórych wypadkach ze stosowaniem przemocy i to zarówno stosowanej przed kradzieżą jak i po kradzieży. Z wyjaśnień K.Z. wynika przy tym, że w niektórych sytuacjach porozumiewano się co do realizacji przestępstwa bez słów cyt. „wszyscy popatrzyliśmy na siebie” (cytat z k. 185).

W tym natomiast wypadku osk. A. D. przyznał i to przed Sądem Pierwszej Instancji, że decyzja o okradzeniu H. F. została podjęta już w chwili, gdy zobaczyli, iż ma on telefon. Wprawdzie używa on ogólnikowego stwierdzenia, że chodzi o dokonanie kradzieży, ale wydaje się być poza sporem „kradzież” ta musiała być poprzedzona zastosowaniem przemocy. Przecież telefonem tym dysponował młody, sprawny i trzeźwy mężczyzna. W konsekwencji doszło do zastosowania takiej przemocy przez osk. A. C.. Kopnął on pokrzywdzonego w taki sposób, że wypadł mu z ręki telefon komórkowy. Dalszy przebieg zachowań oskarżonych świadczy, iż byli oni w zмовie co do dokonania rabunku. Leżący na ziemi telefon zabrał bowiem drugi z oskarżonych tj. H. M. a następnie cała trójka uciekła z miejsca przestępstwa udając się do lombardu. Tam sprzedano zrabowany telefon a uzyskane w ten sposób pieniądze przeznaczono na wspólne wydatki.

2) Dyrektywa z art. 447 § 1 kpk obligowała do oceny kary, wymierzonej A. D. za ten czyn. Zauważyć należy, że został on skazany na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 5 lat próby. Wymierzono mu więc karę pozbawienia wolności taką samą jak A.C. (p. XII wyroku) oraz H. M. w innej sprawie (k. 1163 T.VII). Tym dwóm pozostałym sprawcom wymierzono nadto kary grzywny. Oceniając karę, orzeczoną względem A. D. za przypisany mu rozbój stwierdzić należy, iż żadną miarą nie może ona uchodzić za rażąco łagodną. Wręcz przeciwnie – fakt zastosowania wobec tego oskarżonego dobrodziejstwa z art. 69 kk nie miał żadnego racjonalnego uzasadnienia. Stąd też, uwzględniając apelację prokuratora, wyrok w tym zakresie zmieniono w instancji odwoławczej.

4. Ocena zarzutów skierowanych przeciwko skazaniu A. D. (1) za dokonanie kradzieży rozbójniczej telefonu komórkowego na szkodę M. C. (1) (czyn opisany w p. 5 części wstępnej, przypisany w p. XVI części rozstrzygającej).

1) Czyn przedstawiony w tytule niniejszego fragmentu uzasadnienia to kolejny przykład prowadzenia przez A. D. tego rodzaju przestępczego procederu o jakim była mowa w dwóch poprzednich częściach uzasadnienia. I w tym bowiem wypadku chodziło o kradzież telefonu komórkowego. Wniosek apelującego o uniewinnienie wymienionego sprawcy od popełnienia kradzieży rozbójniczej telefonu na szkodę M. C. pozostaje w opozycji nawet do wyjaśnienia tego oskarżonego. Jest znamienym, że nawet w trakcie rozprawy, gdy kwestionował swą winę do większości zarzuconych czynów, to przyznał się do popełnienia tej kradzieży. Przeczył jedynie faktowi groźenia pokrzywdzonemu butelką. Potwierdził natomiast tę okoliczność, że uderzył pokrzywdzonego chociaż próbował bagatelizować znaczenie tej okoliczności stwierdzając, że po zabraniu komórki cyt. ”pacnąłem go w tył głowy, ale nie pięścią tylko otwartą dłonią i odszedłem” (cytat z k. 1138 verte). O sprawstwie oskarżonego A. D. świadczy i to, że nawet gdy pokrzywdzony H. C. i będący z nim św. H. F. w trakcie rozprawy utrzymywali, że nie rozpoznają w tym oskarżonym sprawcy kradzieży, to on i tak oświadczył, że dopuścił się tego przestępstwa (k. 1142). Podnieść w tym miejscu należy, że Sąd Okręgowy nie stracił z pola widzenia postawy obu tych świadków i w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do tych zeznań odniósł się w sposób przekonujący (strony 21 – 22 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). W konsekwencji uznano, że brak

podstaw do uwzględnienia zarzutów podniesionych przez apelującego obrońcę przeciwko ustaleniom o winie A. D. w zakresie dokonania kradzieży rozbójniczej na osobie H. C..

2) Z przyczyn określonych w art. 447 § 1 kpk oceniono także karę wymierzoną temu oskarżonemu za czyn będący przedmiotem aktualnych rozważań. Przypomnieć wobec tego należy, iż Sąd Okręgowy skazał A. D. za tę rozbójniczą kradzież na karę 1 roku pozbawienia wolności, przy czym jej wykonanie zawiesił warunkowo na 5 lat próby. Kara ta, podobnie jak i dwie poprzednie wymierzone temu oskarżonemu za kradzież telefonu komórkowego i udział w rozboju, żadną miarą nie może uchodzić za rażąco surową. Wręcz przeciwnie podobnie jak w dwóch wypadkach, o których mowa w zdaniu poprzednim, kara ta została uznana za rażąco łagodną, stąd też po uwzględnieniu apelacji prokuratora, uchylono w instancji odwoławczej orzeczenie o warunkowym zawieszeniu jej wykonania (patrz: ocena apelacji oskarżycieli).

5. Ocena apelacji skierowanej przeciwko ustaleniom o udziale A. D. w kradzieżach złotych łańcuszków (czyn opisany w p. 7 części wstępnej a przypisany w p.XVII części skazującej).

1) Za bezpodstawne uznano także zarzuty apelującego obrońcy, skierowane przeciwko ustaleniom o udziale A. D. w dwóch kradzieżach złotych łańcuszków, zerwanych w autobusach (...) kobietom a mianowicie w jednym wypadku w autobusie linii (...)dwóm nieustalonym kobietom oraz w autobusie linii (...), gdzie, zerwano łańcuszek z szyi Z. P. (1). Łączna wartość tych łańcuszków to 1500 zł.

To prawda, że A. D. w trakcie rozprawy zaprzeczył, aby brał udział w takich kradzieżach, zaś w trakcie śledztwa wyjaśnił, iż raz był świadkiem, gdy w tramwaju K.Z. skradł jakieś kobiecie łańcuszek (k. 193 Tom I oraz k. 1138 T.VII). Ma rację także apelujący obrońca, gdy stwierdza w apelacji, że pokrzywdzona Z. P. nie rozpoznała w osobie osk. A. D. jednego ze sprawców kradzieży. Zważyć jednak należy, że postawa oskarżonego A. D. nie uszła uwagi Sądu Okręgowego. W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku podano odpowiednie argumenty, dla których ustalenie o sprawstwie tego oskarżonego, w zakresie udziału w dwóch takich kradzieżach, oparto na wyjaśnieniach innych oskarżonych (patrz: strony 18 – 20 uzasadnienia). Nie sposób wyolbrzymiać także znaczenia faktu, że jedyna z ustalonych pokrzywdzonych tj. Z. P. nie rozpoznała w osobie osk. A. D. jednego z uczestników tej kradzieży. Zważyć przecież należy, że osoby jadące autobusami rzadko przyglądają się innym pasażerom. Trudno więc oczekiwać, by pokrzywdzona zapamiętała osk. A. D. zwłaszcza, że był on jednym z kilku pasażerów i to nie on zerwał jej łańcuszek z szyi.

W tym miejscu zauważyć należy, że przestępcza działalność oskarżonych, polegająca na zrywaniu kobietom z szyi złotych łańcuszków, była przedmiotem rozważań w poprzednich fragmentach niniejszego uzasadnienia, gdy oceniano apelacje obrońców K. Z., K. S. i R. C.. Te wcześniejsze argumenty stanowią więc uzupełnienie rozważań, przedstawionych w tej części uzasadnienia.

W podsumowaniu wszystkich tych rozważań, stwierdzić należy, że nie znaleziono także podstaw do uwzględnienia i tych fragmentów apelacji obrońcy A. D., które były skierowane przeciwko ustaleniom o winie tego sprawcy w zakresie udziału w kradzieżach złotych łańcuszków na szkodę 3 kobiet.

2) Z powodu określonego w art. 447 § 1 kpk oceniono także karę, wymierzoną temu oskarżonemu w p. XVII zaskarżonego wyroku. Przypomnieć wobec tego należy, że za udział w 2 kradzieżach złotych łańcuszków popełnionych na szkodę 3 kobiet wymierzono A. D. 1 rok pozbawienia wolności. Kara ta nie razi surowością. Zważyć należy, że kradzieże te miały zuchwały charakter, odbywały się w miejscu publicznym w obecności innych osób. Nie można pomijać także stopnia demoralizacji oskarżonego. Wprawdzie należy on do sprawców młodocianych, ale z ilości i rodzaju czynów, jakich dopuścił się on w sierpniu i wrześniu 2011 r., wynika, że z dokonywania kradzieży uczynił on metodę funkcjonowania w społeczeństwie.

6. Ocena zarzutu skierowanego przeciwko orzeczeniu o karze łącznej wymierzonej A. D..

W apelacji swej zarzucił obrońca nadto, że orzeczenie o karze łącznej, wymierzonej A. D., wydane zostało z obrażą art. 89 § 1 a kk. Rozstrzygnięcie problemu podniesionego przez obrońcę stało się bezprzedmiotowe, albowiem Sąd Apelacyjny uwzględnił apelację prokuratora i uchylił wszystkie orzeczenia podjęte wobec oskarżonych na podstawie art. 69 kk o warunkowym zawieszeniu wykonania wymierzonych im kar pozbawienia wolności. W tym miejscu podnieść jednak należy, że nie sposób racjonalnie wytłumaczyć powodu, dla którego Sąd Okręgowy wymierza tym samym oskarżonym na przemian kary pozbawienia wolności bezwzględne i z warunkowym zawieszeniem ich wykonania i to w sytuacji, gdy wysokość jednej z tych kar uniemożliwia orzeczenie takiej kary łącznej, której wykonanie można zawiesić warunkowo (za czyn z art. 158 § 2 kk wymierzono oskarżonym kary 2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 3 lata pozbawienia wolności.).

V. Ocena apelacji prokuratora oraz pełnomocnika oskarżycieli posiłkowej M. S..

Na wstępie wyjaśnić należy powody, dla których obie apelacje wymienione w tytule niniejszego fragmentu uzasadnienia, zostaną rozważone łącznie. Mianowicie było to następstwem tego, że obaj ci oskarżyciele sformułowali niemalże identyczne zarzuty i wnioski pod adresem rozstrzygnięcia, dotyczącego skazania wszystkich 4 oskarżonych za udział w pobiciu C. S. (1). W konsekwencji ten rozdział uzasadnienia podzielony zostanie na dwie części, a mianowicie:

- 1) pierwsza część będzie poświęcona ocenie zarzutów i wniosków zawartych w obu tych apelacjach, skierowanych co do rozstrzygnięcia związanego z pobiciem C. S. (1),
- 2) natomiast druga część będzie odnosić się do zarzutów, zawartych wyłącznie w apelacji prokuratora a skierowanych przeciwko pozostałym rozstrzygnięciom Sądu Okręgowego.

1. Ocena zarzutów i wniosków zawartych w apelacjach prokuratora i pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej M. K.-S. a odnoszących się do rozstrzygnięcia skazującego 4 oskarżonych za udział w pobiciu C. S. (1) (czyn opisany w p. 1 części wstępnej a przypisany w p. I, II, III i IV części skazującej zaskarżonego wyroku.

Już wyżej zasygnalizowano, że zarówno prokurator jak i pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej sformułowali pod adresem rozstrzygnięcia, odnoszącego się do pobicia C. S. niemalże identycznie brzmiące zarzuty. Mianowicie:

- 1) po pierwsze kwestionują ustalenia Sądu co do oceny czynu, przypisanego oskarżonym. Ich zdaniem czyn ten winien zostać zakwalifikowany jako przestępstwo z art. 158 § 3 kk, albowiem śmierć C. S. była wynikiem pobicia jakiego dopuścili się w nocy 19/20 września 2011 r. oskarżeni K. Z., K. S., A. D. i R. C.
- 2) po drugie – alternatywnie zarzucają, że gdyby nawet przyjąć, że ustalenia Sądu co do przyczyn pokrzywdzonego są zasadne, to i tak kara wymierzona oskarżonym na podstawie art. 158 § 2 kk razi łagodnością i powinna być podwyższona względem każdego z nich do 5 lat.

Sąd Apelacyjny podzielił jedynie ten drugi z zarzutów.

Ad 1) Nie podzielono natomiast zarzutów oskarżycieli, skierowanych przeciwko ustaleniom co do oceny przyczyn śmierci C. S.. Na uzasadnienie tego stanowiska przedstawia Sąd Apelacyjny następujące argumenty.

- 1) Po pierwsze – to prawda, że pokrzywdzony ten został krytycznej nocy 19/20 września 2011 r. brutalnie pobity przez czterech oskarżonych, doznając m. in. ciężkich obrażeń głowy w postaci krwiaka śródczaszkowego i stłuczenia mózgu z następowym obrzękiem. Są to obrażenia stanowiące chorobę realnie zagrażającą życiu w rozumieniu art. 156 § 1 p. 2 kk (patrz: opinia biegłej H. S. k. 1295 – 1296 T.VIII).
- 2) Po drugie – jest poza sporem, że po tym krytycznym pobiciu pokrzywdzony umieszczony został w szpitalu, w którym po upływie 2 tygodni, a konkretnie 6.10.2011 r. zmarł.
- 3) Po trzecie – nie traci Sąd Apelacyjny z pola widzenia tych fragmentów opinii biegłej H. S., która nie tracąc z pola widzenia doznanych przez pokrzywdzonego nieco wcześniej (przed kilkoma tygodniami) również ciężkich obrażeń

mózgu, wyraża przypuszczenie, że najbardziej prawdopodobną przyczyną jego śmierci były te drugie obrażenia. Zwraca ona w tym względzie m.in. uwagę na fakt, że przez te kilka tygodni istniejące między tymi dwoma ciężkimi urazami mózgu pokrzywdzony funkcjonował w zasadzie normalnie .

4) Po czwarte – zastrzegła się jednak ta biegła, iż ten pierwszy z urazów mózgu był tak ciężki, że nie jest w stanie wykluczyć, że to właśnie ten pierwszy uraz nie zaś drugi był przyczyną zgonu C. S. (patrz: opinia k. 1295 T.VIII).

W tej sytuacji nie sposób skutecznie podważyć sposobu rozumowania Sądu Okręgowego, który kierując się zasadą wynikającą z treści art. 5 § 2 kpk, wyłaniającą się wątpliwość w zakresie przyczyny śmierci pokrzywdzonego poczytał na korzyść oskarżonych i skazał oskarżonych na podstawie art. 158 § 2 kk.

Ad. 2) Mają natomiast rację apelujący oskarżyciele, gdy podnoszą alternatywny zarzut, że kary wymierzone oskarżonym na podstawie art. 158 § 2 kk rażą łagodnością. Sąd Apelacyjny nie traci z pola widzenia faktu, że wszyscy ci sprawcy to osoby młodociane, przy czym dwaj z nich tj. K.Z. oraz R. C. w chwili popełnienia przestępstw będących przedmiotem niniejszej sprawy, ukończyli zaledwie 17 lat. Nie zmienia to jednak faktu, iż stopień demoralizacji tych oskarżonych był znaczny. Nie pracowali, nie uczyli się natomiast z dokonywania kradzieży uczynili metodę egzystowania. Skradzione przedmioty tj. telefony komórkowe i zrywane kobietom złote łańcuszki sprzedawali w lombardach a uzyskane w ten sposób pieniądze przeznaczali na alkohol i narkotyki. Jest przy tym znamienne, że osk. K. Z. sprawiał problemy wychowawcze od najmłodszych lat. Nieskuteczne okazywały się stosowane względem niego rozmaite środki resocjalizacyjne. W chwili dokonywania przestępczych czynów na terenie W. miał orzeczony pobyt w (...) w Ł. (patrz: Tom III k. 411 – 435). Sąd Okręgowy ustalił ponadto, że to właśnie ten sprawca wykazywał się szczególną aktywnością w trakcie brutalnego bicia pokrzywdzonego C. S. (patrz: uzasadnienie zaskarżonego wyroku strona 1). W tej sytuacji uznał Sąd Apelacyjny, iż osk. K. Z. winna być wymierzona najsurowsza kara za czyn z art. 158 § 2 kk. Przy uwzględnieniu wskazań określonych w art. 53 i 54 kk karę tę podwyższono temu sprawcy za czyn z art. 158 § 2 kk do 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny uznał także, co już wcześniej zasygnalizowano, że rażą łagodnością także kary wymierzone za ten czyn pozostałym trzem sprawcom. Ich rola w biciu pokrzywdzonego nie różniła się a także podobnie przedstawia się ocena danych osobo poznawczych o tych oskarżonych. Stąd też nie widzi Sąd Apelacyjny podstaw do różnicowania kar, jakie winny być względem nich orzeczone za czyn z art. 158 § 2 kk. W konsekwencji uznano, że dyrektywy zawarte w art. 53 i 54 kk uzasadniają skazanie K. S., R. C. oraz A. D. za udział w przedmiotowym pobiciu na kary po 3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

2. Ocena apelacji prokuratora skierowanej przeciwko innym, niż dotyczącym czynu z art. 158 § 2 kk, rozstrzygnięciom zaskarżonego wyroku.

Apelująca prokurator zaskarżyła, co już na wstępie zasygnalizowano, nie tylko rozstrzygnięcie dotyczące przestępstwa pobicia C. S., lecz także inne orzeczenia wydane przez Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie. Przede wszystkim kwestionuje ona decyzje tego Sądu o zastosowaniu względem oskarżonych w odniesieniu do niektórych orzeczeń dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonych kar pozbawienia wolności. Ponadto zarzuca, iż bezpodstawnie potraktowano kradzież rozbójniczą, przypisaną A. D. jako wypadek mniejszej wagi z art. 281 kk w zw. art. 283 kk, a także prezentuje stanowisko, że winny być wymierzone surowsze kary:

- K.Z. – za czyn z art. 281 kk

- A. D. – za czyny z art. 280 § 1 kk oraz art. 281 kk i art. 278§1kk w zw. z art. 12 kk.

1) Sąd Apelacyjny podziela te argumenty apelującej prokurator, które skierowane zostały przeciwko zastosowaniu wobec oskarżonych w odniesieniu do niektórych ze skazań instytucji z art. 69 kk w postaci warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonych kar pozbawienia wolności. Wątpliwości co do zasadności takich orzeczeń wyrażał Sąd Apelacyjny już wielokrotnie we wcześniejszych fragmentach uzasadnienia, gdy oceniano apelacje obrońców oskarżonych. Przede wszystkim trudno w sposób racjonalny wytłumaczyć stanowisko Sądu, który w

trakcie rozpoznania tej samej sprawy niejako na przemian, co do tego samego sprawcy raz dostrzega podstawy do warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej kary pozbawienia wolności, a wkrótce potem podstaw takich nie widzi, chociaż wymiar kary upoważniał do zastosowania instytucji określonej w art. 69 kk. Stanowisko Sądu Okręgowego jest tym bardziej niezrozumiałe, że wymiar kar orzeczonych za czyn z art. 158 § 2 kk względem wszystkich oskarżonych limitował wysokość kary łącznej w takich rozmiarach, iż nie było możliwym zastosowanie do tych kar łącznych instytucji z art. 69 kk.

Pomijając jednak powyższe zastrzeżenia, oceniając zaskarżony wyrok z racjonalnego punktu widzenia, stwierdzić należy, że ma rację apelująca prokurator, gdy stwierdza, że w sprawie brak merytorycznych podstaw do zastosowania względem oskarżonych instytucji warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonych kar pozbawienia wolności. W konsekwencji, Sąd Apelacyjny zmienił w tym zakresie zaskarżony wyrok, uchylając w stosunku do wszystkich 4 oskarżonych te orzeczenia, które zostały podjęte na podstawie art. 69 i 70 kk.

2) Nie podzielono natomiast tych argumentów apelującej prokurator, które zmierzały do wykazania, iż Sąd Okręgowy błędnie ocenił charakter kradzieży rozbójniczej, przypisanej A. D. (czyn opisany w p. 7 części wstępnej a przypisany w p. XVII części rozstrzygającej) a także nie podzielono zarzutów, że niektóre konkretnie wskazane w tej apelacji kary pozbawienia wolności rażą łagodnością.

Wytknąć należy co prawda Sądowi Okręgowemu, iż nie wskazał powodów, dla których kradzież rozbójniczą popełnioną przez A. D. na szkodę M. C. potraktował jako wypadek mniejszej wagi w rozumieniu art. 281 kk w zw. z art. 283 kk, ale merytoryczne rozstrzygnięcie takie jest zasadne. Zważyć należy, że zadecydowała o tym szczególna postawa prezentowana w trakcie procesu przez tego oskarżonego. W rozdziale traktującym o apelacji obrońcy wymienionego sprawcy zwrócono uwagę, że zarówno on jak i pozostali oskarżeni w trakcie rozprawy odwoływali swoje wcześniejsze wyjaśnienia, gdy przyznawali się do zarzucanych czynów. W zakresie natomiast tej kradzieży postawa A. D. była szczególna. Przyznawał się konsekwentnie do jej popełnienia i to nawet w sytuacji, gdy pokrzywdzony M. C. a także świadek zdarzenia tj. R.T. stanowczo utrzymywali, iż osk. A. D. nie wygląda tak jak sprawca kradzieży. Skoro przy tym zważy się nadto, iż Sąd Okręgowy mimo potraktowania tego przestępstwa jako tzw. wypadku mniejszej wagi wymierzył oskarżonemu taką karę jaka przewidziana jest w przepisie przewidującym podstawową postać tego przestępstwa, tym samym nie znaleziono podstaw, aby wyrok ten skorygować.

Podobnie oceniono zarzuty skierowane pod adresem niektórych z kar wymierzonych oskarżonym. Zauważono bowiem, iż różnica między karami orzeczonymi przez Sąd Okręgowy a postulowanymi przez apelującą prokurator nie daje podstaw do uznania, iż orzeczone przez Sąd kary są rażąco niewspółmierne do stopnia zawinienia oskarżonych oraz stopnia społecznej szkodliwości tych przestępstw.

VI. Argumenty uzasadniające wymiar kar łącznych orzeczonych przez Sąd Apelacyjny wobec oskarżonych: K.Z., K.S., R. C. i A. D..

Konsekwencją zmiany zaskarżonego wyroku, polegającą na podwyższeniu kar pozbawienia wolności wymierzonych wszystkim 4 oskarżonym za czyn z art. 158 § 2 kk, a także następstwem skazania trzech z tych oskarżonych za jeden z czynów na karę 10 dni aresztu w miejsce wymierzonych przez Sąd Okręgowy kar pozbawienia wolności, było to, że straciły moc kary łączne, orzeczone względem wszystkich tych oskarżonych. W tej sytuacji Sąd Apelacyjny był zobligowany do orzeczenia nowych kar łącznych za zbiegające się przestępstwa. Kary takie zostały więc wymierzone co do poszczególnych skazanych.

1) co do osk. K. Z. (1) podlegały łączeniu następujące kary pozbawienia wolności:

a) 4 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 158 § 2 kk (orzeczenie Sądu Apelacyjnego),

b) 1 rok pozbawienia wolności (czyn z art. 281 kk, p. 2 części wstępnej p. V części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku),

- c) 6 miesięcy pozbawienia wolności (czyn z art. 157 § 2 kk na szkodę M. G. – wyrok Sądu Apelacyjnego),
- d) 2 lata pozbawienia wolności (kradzieże łańcuszków – p. 12 części wstępnej i p. XXII części rozstrzygającej).

Zgodnie więc ze wskazaniami zawartymi w art. 85 i 86 § 1 kk mogła być orzeczona wobec K.Z. kara łączna w rozmiarze od 4 lat i 6 miesięcy (najsurowsza z kar) do 8 lat pozbawienia wolności (suma zbiegających się kar). Bliski charakter związków czasowych oraz podmiotowo-przedmiotowych między przestępstwami kradzieży upoważniał do zastosowania przy wymiarze kary łącznej wskazań wynikających z zastosowania zasady absorpcji zbiegających się kar. Z drugiej jednak strony nie można pomijać, że przestępstwo pobicia w sposób wyraźny różni się od innych przestępstw przypisanych K.Z.. W tej sytuacji uznano, że cele kary zostaną osiągnięte przez wymierzenie K.Z. jako kary łącznej 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

2) w odniesieniu do osk. A. D. (1) łączeniu podlegały następujące kary:

- a) 3 lata, 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 158 § 2 kk (orzeczenie Sądu Apelacyjnego)
- b) 6 miesięcy pozbawienia wolności (p. 2 części wstępnej, p. VII części rozstrzygającej),
- c) 2 lata pozbawienia wolności (p. 5 części wstępnej, p. XV części skazującej),
- d) 1 rok pozbawienia wolności (p. 6 część wstępna, p. XVI wyroku),
- e) 1 rok pozbawienia wolności (p. 7 część wstępna, p. XVII wyroku),

Kara łączna mogła wobec tego być wymierzona A. D. w rozmiarze od 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (kara najsurowsza) do 8 lat pozbawienia wolności (suma zbiegających się kar). Uwzględniając argumenty przedstawione w poprzednim fragmencie uzasadnienia, które odnosiły się do wymiaru kary łącznej orzeczonej wobec K.Z., wymierzył Sąd Apelacyjny A. D. jako karę łączną 4 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności .

3) Względem R. C. łączeniu podlegały następujące kary:

- a) 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (czyn z art. 158 § 2 kk – orzeczenie Sądu Apelacyjnego),
- b) 6 miesięcy pozbawienia wolności (p. 3 części wstępnej, p. VIII wyroku)
- c) 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności (p. 8 części wstępnej i p. XVIII wyroku).

Zgodnie więc ze wskazaniami odnoszącymi się do wymiaru kary łącznej, kara ta mogła być w odniesieniu do R. C. orzeczona w rozmiarze od 3 lat i 6 miesięcy (najsurowsza z kar) do 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (suma zbiegających się kar). Kierując się wskazaniami przedstawionymi w poprzednich fragmentach uzasadnienia, gdy orzekano kary łączne co do poprzednio wskazanych oskarżonych, wymierzono R. C. karę łączną 4 lat pozbawienia wolności.

4) W stosunku do osk. K. S. (1) łączeniu podlegały następujące kary:

- a) 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (za czyn z art. 158 § 2 kk – orzeczenie Sądu Apelacyjnego),
- b) 1 rok pozbawienia wolności (za cyn z art. 281 kk p. 2 części wstępnej i p. VI wyroku),
- c) 6 miesięcy pozbawienia wolności (za czyn z art. 291 § 1 kk, czyn z p. 9 części wstępnej, p. XIX wyroku),
- d) 2 lata pozbawienia wolności (za czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, p. 10 części wstępnej i p. XX wyroku).

Mógł więc Sąd Apelacyjny orzec karę łączną w rozmiarze od 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (najsurowsza z kar) do 7 lat pozbawienia wolności (suma zbiegających się kar). Z powodów, o których sygnalizowano gdy uzasadniano

wymiar kar łącznych co do innych oskarżonych, wymierzono K. S. jako karę łączną 4 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

VII. Uzasadnienie orzeczenia o kosztach procesu za postępowanie apelacyjne.

Orzeczenie o kosztach sądowych za postępowanie apelacyjne ma oparcie w przepisie art. 624 § 1 kk oraz art. 17 ustawy o opłatach w sprawach karnych. Podnieść należy, że oskarżeni nigdy nie pracowali, prowadzili pasożytniczy tryb życia i nie ma podstaw, do ustalenia by zgromadzili jakikolwiek majątek. W najbliższym czasie zostaną osadzeni w zakładach karnych celem odbycia długoterminowych kar pozbawienia wolności. Jest przy tym mało prawdopodobne, aby w trakcie odbywania tych kar zostali oni skierowani do wykonywania prac zarobkowych. Stąd decyzja o zwolnieniu ich od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za II instancję.